

ШРАЦЯ PRACIA

PIK MMXXIII - ЧИСЛО 08 (6641)

ANO MMXXIII - N° 08 (6641)

Прудентополіс, 01-го - 31-го Серпень 2023 Б. року

Prudentópolis, 01 a 31 de agosto de 2023

Parolin: Trabalhamos para o retorno dos menores ucranianos deportados

O secretário de Estado visitou o Santuário de Maria Goretti, em Netuno. A história da pequena mártir é uma ocasião para relançar, através do Canale 81 Lazio, o apelo para salvar os menores dos dramas da guerra e da migração. Sobre o fenômeno migratório, o cardeal pediu o compromisso da Comunidade internacional: “Se for enfrentado como um problema compartilhado, teremos mais chances de encontrar soluções efetivas”.

O pensamento é para as crianças. Todas as crianças, as ucranianas deportadas para a Rússia, cujo retorno a casa a Santa Sé está trabalhando ativamente; as que perdem a vida nas dramáticas viagens de barco pelo Mediterrâneo, para as quais a Santa Sé pede um compromisso “compartilhado” da Comunidade internacional.

O secretário de Estado Vaticano, cardeal Pietro Parolin, esteve em Netuno, cidade situada perto de Roma, visitando o Santuário de Maria Goretti, a santa menina cuja memória litúrgica se celebra nesta segunda-feira, 10 de julho. A história da pequena mártir, vítima de homicídio após uma tentativa de estupro, canonizada por Pio XII em 1950, deu a Parolin a oportunidade de relançar o apelo para “poupar os menores de todas as formas de violência”, disse o cardeal entrevistado por ocasião do evento pelo Canale 81 Lazio.

Certamente a história de Santa Maria Goretti é um forte apelo para tirar as crianças de qualquer tipo de abuso, de qualquer tipo de violência, para garantir-lhes uma vida e um desenvolvimento normais”, afirmou o purpurado. “Esta festa é realmente um convite para fazer mais nesse sentido, também porque as crianças de hoje são o futuro de amanhã. É importante que cresçam num ambiente saudável que favoreça a sua personalidade em todos os sentidos”.

As crianças ucranianas em situação trágica

O cardeal não se esqueceu das crianças ucranianas vítimas das agressões russas há mais de dezesseis meses: “Estão vivendo uma situação realmente trágica”, afirmou. Detendo-se na questão da deportação de cerca de 19 mil menores ucranianos para a Rússia, o secretário de Estado reiterou, como já fez em outras ocasiões, que “a Santa Sé está trabalhando muito ativamente neste ponto para garantir o retorno das crianças às suas famílias, aos seus pais e à terra de onde provêm”. Este foi um pedido explícito de ajuda do presidente ucraniano Volodymyr Zelensky ao Papa, durante a audiência em maio passado.

Quase 500 crianças morreram na Ucrânia desde o início da guerra, diz procurador-geral do país

Pelo menos 484 crianças foram mortas e 992 ficaram feridas desde o início da invasão da Ucrânia, informou a Procuradoria-Geral do país nesta quinta-feira, quando a Ucrânia marcou o Dia Internacional da Criança.

“O Gabinete do Procurador-Geral fornece orientação processual em processos de mais de 2.900 crimes contra crianças relacionados com a guerra: homicídio e ferimentos, violência sexual, ataques a instituições e instalações para crianças, deportação, deslocação forçada e rapto”, afirmou em comunicado.

A Ucrânia e a maioria dos outros países pós-comunistas da Europa Oriental marcam o 1º de junho como o Dia Internacional da Criança. Cidades, escolas e grupos comunitários geralmente organizam eventos voltados para crianças, como dias de esportes e feiras de diversões.

“O Dia das Crianças tem que ser sobre infância segura, verão, vida. Mas hoje é sobre novos crimes da [Rússia] contra crianças ucranianas. Uma menina de 9 anos foi morta em um bombardeio em Kiev, e outra está agora no hospital”, escreveu nas redes sociais a primeira-dama da Ucrânia, Olena Zelenska.

Mais de 2.500 instituições educacionais foram danificadas, incluindo 256 completamente destruídas, disse a Procuradoria-Geral da República em seu comunicado desta quinta.

O órgão acrescentou que mais de 19.500 crianças ucranianas foram deportadas à força para a Rússia ou territórios temporariamente ocupados. “Mas esses são apenas os casos registrados oficialmente”, disse, alertando que o número pode ser maior.

Em março, o Tribunal Penal Internacional (TPI) emitiu um mandado de prisão contra o presidente Vladimir Putin e a oficial russa Maria Lvova-Belova por um suposto esquema para deportar crianças ucranianas para a Rússia.

As acusações do TPI, que se relacionam a uma suposta prática que a CNN e outros veículos de imprensa noticiaram, foram as primeiras a serem formalmente apresentadas contra autoridades em Moscou desde que começou seu ataque não provocado à Ucrânia no ano passado.

O juiz presidente do TPI, Piotr Hofmanski, disse à CNN em março que todos os países signatários são “obrigados a executar mandados de prisão emitidos pelo tribunal”, o que significa que “há 123 estados – dois terços dos estados do mundo – nos quais ele [Putin] não serão salvos.”

O Kremlin rotulou as ações do TPI como “ultrajantes e inaceitáveis” e disse que a Rússia não reconhece a jurisdição do tribunal.

Редакційне**Editorial****Синод Католицької Церкви**

В Квітні 2021 року, Папа Франціск започаткував Синод Католицької Церкви, який охоплює весь Божий Люд і офіційно розпочався в місяці жовтні 2021 року по всіх дієцезіях а завершиться в жовтні 2023 року на Зібранні Синоду Єпископів, в Римі. Протягом двох років (2022 і 2023) Католицька Церква, включаючи єпископів, священників, чернецтво і всіх вірних буде здійснювати Синодальні праці, беручи інтерв'ю і консульти та студіюючи опінії та уваги на подих Святого Духа, щоб синодальність оживлювала і проймала життя і дії всієї Церкви.

Що це Синод? Саме слово означає "йти разом". Цього якраз Церква хоче досягнути працями Синоду, який запрошує до участі всіх членів Церкви. Праці Синоду відбуваються протягом двох років розділених на сім (7) приготовчих етап, починаючи від запитників і відповідей по місцевих церквах, церковних організаціях, студії різними секретарствами зібраного матеріалу і виготовлення кінцевого документа, який буде виготовлений в жовтні 2023 року, щоб на підставі цього документа дати поштовх і переводити все в життя Божого Народу. Всі ці праці, студія і рішення мають на меті розбудити у вірних свідомість про їхні завдання у вкладанні зусиль, щоб Церква не була спільнотою зарезервованою тільки для декого, але щоб була живим тілом всіх її членів, почавши від усіх мирян аж до найвищої ієрархії, щоб усі могли висловлюватися з відвагою і давати свої внески для зростання життя Церкви через діалог під проводом Святого Духа. В Церкві всі мають право висловлюватися і слухати та бути готовими змінювати свої переконання відповідно до того, що почують під натхненням Святого Духа. Синодальність має розбудити в Божому Народі відвагу позбутися всяких упереджень і звільнити свої думки й серця від застоюностей, які їх тримають в незнанні і поділах, в свідомості, що Церква це Христове Тіло збагачене різними харизмами, де кожний член має свою незаступиму роль до виконання. Члени Церкви мають бути світичами надії, а не пророками й виступами нещастя, готові приймати і впроваджувати новості з творчим і відважним духом. Синод має на меті розбудити у вірних відвагу боротися за Церкву де всі беруть участь в її житті і всі відчуваються відповідальні за неї і за її життя і праці, цінити багату різноманітність життя і праць в Церкві і приймати всіх шануючи їхні права. Синод хоче відвоювати й надавати живучості для екуменічного і міжрелігійного діалогу - жити разом й іти разом з всією людською сім'єю, незалежно від клас чи приналежності до того чи іншого переконання політичного й релігійного.

Папа Франціск хоче так пробудити й надати життя до синодальності Церкви, схилити вірних і цілу ієрархію до молитовного, постійного пошукування і старання "йти разом" як брати й сестри. Це означає бути Церквою де кожна особа важна, має голос і право бути вислухана, заангажована і готова до виконання своєї місії. Йдеться про те, щоб йти, старатися і працювати разом, де всі однакові і жити вірою та протиставитися внутрішнім і зовнішнім викликам Церкви, які стрічаються в житті. Синодальність це йти разом, щоб Церква була Церквою всього народу а не лише ієрархії, як це було в старому заповіті, де мали голос тільки покликані до проводу й служби в храмі і які рішали про справи самі й накидали на людей те, що самі рішали і пальцем не торкалися виконувати свої рішення, часто не зважаючи на Божий закон а більше дивилися на свої власні вигоди. Так поступали фарисеї і садукї та інші, проти яких гостро виступав Ісус Христос. Синодальність кладе відповідальність, права й обов'язки на цілу Церкву, на народ і на ієрархію.

Наводимо тут, при кінці, слова Кардинала міста Салвадор (Баїя), Сержіо да Рошія: "Тема синодальності є дуже важна в наших часах, яка набрала особливого значення почавши від Ватиканського Другого Собору а головно від понтифікату Папи Франціска, який виклав у своєму зверненні глибоку теологічну і провокаційну рефлексію про синодальність Церкви, 17 жовтня 2015 року при нагоді святкування 50 років від встановлення Синоду Єпископів, зазначаючи, що дорога синодальності це дорога, що її Бог очікує від Церкви третього тисячоліття".

Sínodo da Igreja Católica

Em abril de 2021, o Papa Francisco deu início ao caminho sinodal de todo o Povo de Deus, a começar em outubro de 2021 em cada Diocese e culminando em outubro de 2023, na Assembleia do Sínodo dos Bispos, em Roma. Durante dois anos (2022 e 2023) a Igreja Católica, incluindo bispos, sacerdotes, religiosos e todo o povo de Deus vive o clima do Sínodo, estudando, fazendo consultas e atento à inspiração do Espírito Santo para que o espírito da sinodalidade anime e aqueça a vida e ação da Igreja.

O que é um sínodo? A palavra significa "andar juntos". É isso que pretende despertar na Igreja este Sínodo, que estende o convite para participar a todos os membros da Igreja. Este evento vem acontecendo durante dois anos dividido em várias (7) etapas preparatórias a partir das consultas nas Igrejas locais e organizações eclesiais, estudos pelas secretarias do material das consultas e elaboração do documento final em outubro de 2023 para, em seguida animar a pastoral e toda a vida do Povo de Deus. Tudo está sendo feito com a intenção de despertar nos fiéis a consciência e dar impulso aos esforços para que a Igreja não seja uma comunidade reservada apenas a alguns, mas que todos, desde os mais humildes até a hierarquia se conscientizem que na Igreja todos possam falar com autêntica coragem e crescer por meio do diálogo sob guia do Espírito Santo, onde todos tenham direito tanto para falar quanto para ouvir e estar dispostos a mudar suas opiniões a partir do que ouvem dos outros, com coragem de aceitar mudanças sob inspiração do Espírito Santo. A sinodalidade pretende despertar no Povo de Deus coragem de abandonar os preconceitos e de liberar a mente e os corações dos preconceitos e estereótipos que nos levam à ignorância e à divisão, conscientes de que a Igreja é o Corpo de Cristo enriquecido por diferentes carismas, em que cada membro tem um papel único a desempenhar. Os membros da Igreja devem ser faróis de esperança, não profetas de desventuras, dispostos a aceitar e introduzir inovações com criatividade e audácia. O Sínodo vem para despertar nos fiéis coragem de lutar por uma Igreja participativa e corresponsável, que saiba apreciar a rica variedade e abraçar a todos como membros com direitos. Motivar e estimular também o diálogo ecumênico e inter-religioso: sonhar juntos e caminhar juntos com toda a família humana independente de credos e classes.

O Papa Francisco pretende com isso despertar e estimular a sinodalidade da Igreja. Sinodalidade é o esforço coletivo e a busca contínua de aprendermos a "caminhar juntos" como irmãos e irmãs que somos. É um jeito de ser Igreja pelo qual cada pessoa é importante, tem voz, é ouvida, capacitada e envolvida na realização da missão. Trata-se mais de caminhar todos juntos, iguais para juntos viver a experiência de fé, frente aos desafios internos e externos que se apresentam em nosso dia a dia. A palavra "sínodo" significa "andar juntos" e que a Igreja seja Igreja do povo e não apenas da hierarquia como no antigo testamento onde o povo não tinha vez, apenas os servidores do templo decidiam o que deve e o que não deve ser feito apoiando-se um pouco nas leis de Deus mas explicadas, na maioria, pela vontade dos responsáveis do templo, fariseus e saduceus.

Para concluir, citamos palavras do Cardeal Sergio da Rocha, Arcebispo de Salvador (BA) "O tema da "sinodalidade" é de profunda atualidade, adquirindo especial importância desde o Vaticano II, principalmente no pontificado do Papa Francisco. Ele ofereceu uma reflexão teológica profunda e desafiadora sobre a sinodalidade da Igreja, aos 17 de outubro de 2015, na comemoração dos 50 anos da instituição do Sínodo dos Bispos, afirmando que "o caminho da sinodalidade é o caminho que Deus espera da Igreja do terceiro milênio".

**EXPEDIENTE
"PRÁCIA"**

**Jornal Ucraino-Católico Publicado
No Brasil**

Registro no INPI - N° 2.509.881

**Український Католицький
Місячник у Бразилії**

**Передплата на 2023 Рік: R\$ 80,00
Інші Краї: US\$ 85,00 Амер. Доларів**

**Depósitos (enviar comprovante):
Banco 104 - CAIXA ECONÔMICA
(ou Casas Lotéricas)
Ag. 0401 Op. 003 conta 2421-4
Em nome da Gráfica Prudentópolis**

PIX: CNPJ 09.583.969/0001-07

**Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR**

**Telefone e whatsapp:
(42) 3446 1396**

**E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br**

**Proprietário:
Gráfica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09.583.969/0001-07**

**Redator chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM**

**Correção Ortográfica:
Pe. Deonízio Bobalo, OSBM
Pe. Genésio Viomar, OSBM**

Євангелієське Читання

13ª Неділя по Зісланні Святого Духа:
Матей, 21, 33-42

Сказав Ісус: Слухайте іншу притчу. Був один чоловік-господар, що насадив виноградник. Він обвів його огорожею, видовбав у ньому чавило, вибудував башту, винайняв його виноградарям і відійшов. Коли ж настала пора винозбору, послав він слуг своїх до виноградарів, щоб узяти від них плоди, йому належні. А виноградарі, схопивши його слуг, кого побили, кого вбили, кого ж укаменували. Тоді він послав інших слуг, більше від перших, але ті вчинили й з ними те саме. Наприкінці послав до них свого сина, кажучи: Матимуть пошану до мого сина. Та виноградарі, узрівши сина, заговорили між собою: Це спадкоємець. Нумо, вб'ємо його й заберемо собі його спадщину. І взявши його, вивели геть з виноградника й убили. Отож, коли прибуде господар виноградника, що зробить з тими виноградарями? "Лютих люто вигубить", – відповіли йому, – "а виноградник винаймить іншим виноградарям, що будуть давати йому плоди його своєчасно." Тоді Ісус сказав їм: "Чи в Письмі не читали ви ніколи: Камінь, що відкинули будівничі, став каменем нарижним? Від Господа це сталося і дивне в очах наших.

Послання Св. Апостола Павла до Коринтян - 16, 12-24

Чувайте, стійте у вірі, будьте мужні, кріпіться. Нехай усе у вас діється в любові.

А благаю вас, брати: Ви знаєте родину Степани, що вона первісток Ахаї і що вони віддали себе свягим на службу; то щоб і ви також піддавалися таким людям і кожному, хто трудиться та працює з ними. Я тішуся приходом Степани, Фортуната й Ахаїка: вони вашу неприязність заступили, бо заспокоїли мій дух і ваш. Отож, шануйте таких. Вітають вас Церкви азійські. Вітають вас у Господі сердечно Акила і Прискилла з їхньою домашньою Церквою. Всі брати вас вітають. Вітайте один одного свягим цілунком. Привіт моєю рукою, Павловою. Як хтось не любить Господа, анатема на нього! «Маран ата!» Благодать Господа Ісуса з вами! Любов моя з усіма вами у Христі Ісусі!

Ця притча, в першій мірі, віддзеркалює цілу історію спасення і віддзеркалює відношення Бога до людства й людства до Бога. Виноградник означає цей наш світ, який належить не до людей але до Бога й він відданий Богом людині на вживання, іншими словами позичений. Але, нажалі, людина думає собі його присвоїти і не себе усвідомити, що скоріше чи пізніше мусить все залишити та перейти до іншого світу, який вже буде для неї остаточним-дефінітивним і де вже не буде потребувати нічого того, що має на цьому світі. В цій притчі Ісус пригадує нам те, що сталося ним тут на землі й з його посланцями: коли пророки й всі Божі слуги вимагали, щоб віддати Богові дещо з того, що до Нього належить, або лише перестерігали, щоб не присвоювати собі того, що є Боже, ними погордили, зневажили і повбивали, а навіть самого Божого Сина Ісуса не прийняли, відкинули, засудили й вбили, бо уважали себе власниками Божого світу і не признали своєї залежності від Творця. А є незаперечною правдою, що цілий створений світ і все, що в світі і нашому вживанні не належить дефінітивно до нас а є Боже.

З цієї притчі можемо навчитися, що вже сам факт уважати землю і все, що земля нам дає за нашу власність це чиста омана й неправда, бо знаємо, що при відході зі землі не візьмемо нічого-сіннього на той світ, крім себе самих без нічого того, що нам дане на вживання до закінчення часу доки всі земські добра нам позичені. А в цій притчі бачимо ще щось гірше, зовсім безглузде й злобне: не хотіти віддати те, що не наше а тому кому воно належить а до того ще переслідувати й вбивати посланців господаря, які приходять вимагати віддати частину того, що не є наше, а належить до Господа Бога.

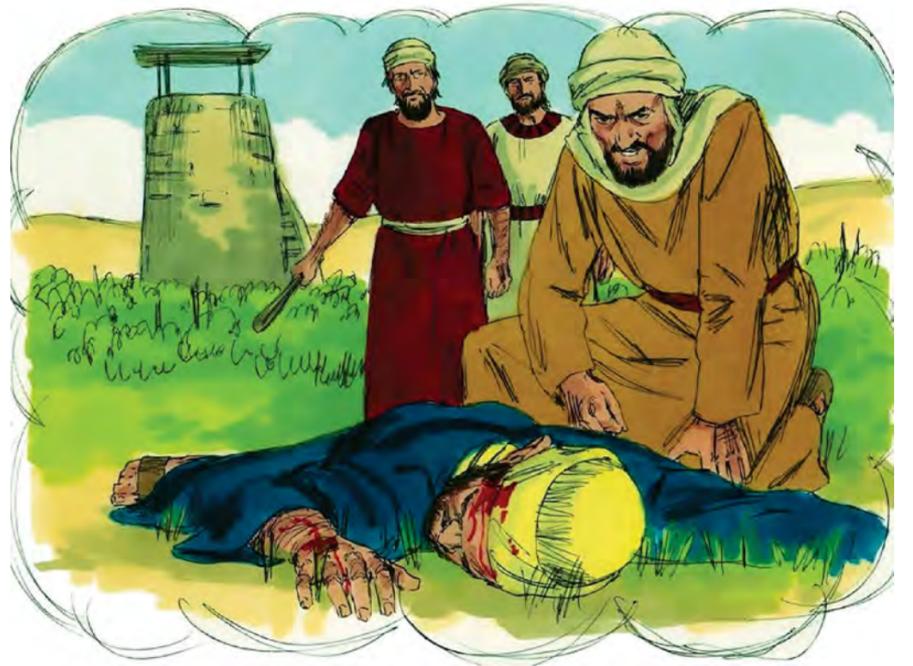

Може нам не можна закинути те за що в притчі заскаржується тих робітників, може й не зневажаємо тих, що хочуть нас навести на добру дорогу і не вбиваємо Божих посланців, але часто присвоюємо собі те, що нам лише позичене. Тут нас перестерігає Св. Павло "Що ти маєш, чого би ти не дістав? А як дістав, то пощо чванишся неначе би не дістав? (1 Кор 16, 13). В дійсності є багато дїбр в нашому житті, що ми самі їх здобули нашими силами. Але коли ми собі заробили нашими силами, звідки ті сили маємо, де живемо, чим користуємося в нашій праці, звідки приходить урожай, дощ, повітря, земля? Без нічого земського приходимо на цей світ і без нічого відходимо і навіть самі не рїшаємо коли залишити все. Все те наводить нас на розум, щоб вміти користати з життя і з того всього, що земське життя нам дає, але не мати фальшивої ілюзії, що принаймні якась маленька частина земського добра піде з нами у вічність. Нічого не піде, підемо самісінки а все залишиш, бо воно не дане тобі на всі часи.

Ця Євангелія має нас навести на розум, щоб себе не обдурювати й не присвоювати будь що земське а вживати як не наше й віддавати Богові те чого в своїх заповідях Бог від нас просить.

Тут пригадує нам Св. Павло: " Чувайте, стійте у вірі, будьте мужні, кріпіться. Нехай усе у вас діється в любові?, бо для любові ми створені а не на те, щоб тратити час для того, що нині вживаємо, а завтра мусимо залишити для землі, бо воно не наше на довічне вживання.

О. Тарсикій З.

A parábola dos lavradores homicidas contém muitas mensagens para refletir e viver. Uma das mensagens lembra o fato bíblico da história da salvação que relata o comportamento da humanidade para com Deus. A vinha representa o nosso mundo que foi criado por Deus e consequentemente é propriedade do seu Criador e que foi entregue aos homens não como propriedade ad aeternum, mas apenas para uso temporal. Mas o homem decidiu apropriar-se dele esquecendo que cedo ou tarde, antes de passar para a eternidade, vai ter que prestar contas e devolvê-lo ao Senhor. A parábola nos lembra toda a história da atitude dos homens diante do Criador Deus. O homem desprezou o Senhor Deus e se declarou dono absoluto do mundo e comportou-se como aqueles agricultores ingratos diante dos mensageiros do dono da vinha enviados para receber porcentagens e lembrar dos seus deveres para com o proprietário. Da mesma maneira comportou-se o homem para com Deus, negando-lhe sua obediência. E mais ainda, quando o Filho de Deus, o Verbo divino veio com a missão de salvar a humanidade e lembrar dos seus deveres para com o Senhor Deus, eles o perseguiram, condenaram para morrer crucificado. Na parábola Jesus fala da sua própria história.

Este fato nos leva e refletir que já o fato de se considerar dono e das coisas do mundo é uma ingratidão para com o Deus Criador. Por receber este mundo como receberam os vinhateiros a vinha por aluguel, o homem deveria estar consciente que hoje ou amanhã tem que deixar a terra e seus bens terrenos e ao sair deste mundo não levar nada consigo para o além. De fato, tudo o que possuímos nos foi dado por Deus e nada do que possuímos, ainda que seja por nossos méritos e por ter trabalhado, para conseguir os bens, temos que reconhecer que nada neste mundo é nosso para sempre, tudo nos foi cedido por aluguel do que somos obrigados de prestar contas e pagar porcentagens. Talvez não tenha acontecido conosco o que aconteceu com os trabalhadores da vinha que não apenas negaram as porcentagens, mas ainda desrespeitaram, apedrejaram e mataram os mensageiros, inclusive o próprio Filho do Senhor da vinha.

Já o simples fato de se considerar donos de tudo o que temos é nosso é um grande erro, porque nada possuímos na vida que conseguimos sem ajuda de Deus: "O que você tem que **não tenha recebido**? E se o recebeu, por que se orgulha, como se assim **não** fosse? (1 Cor,4,7).

Através desta parábola Jesus quer nos dizer de não se iludir e não se considerar donos absolutos de tudo o que possuímos na vida. S. Paulo nos lembra: "Vigiai! Sede firmes na fé! Sede homens! Sede fortes em tudo o que fazes. Fazei-o com caridade!" (1 Cor 16,13). Com essas palavras o apóstolo nos quer dizer de não viver na ilusão de que somos donos de tudo, mas ter coragem de reconhecer a verdade e viver na caridade.

P. T. Zaluski, OSBM

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Cuide da tua casa

Para a reflexão deste mês publicamos um artigo sobre o respeito pela natureza, do Arcebispo de Belo Horizonte, Dom Valmor Oliveira de Azevedo

“A grande mudança necessária deve começar com um gesto simples, de cada pessoa, que é convocada a refletir sobre o seu próprio modo de vida” - Dom Walmor Oliveira de Azevedo - Arcebispo Metropolitano de Belo Horizonte.

A exploração da natureza, orientada pela lógica do lucro desenfreado, já produz consequências graves. Lugares anteriormente ricos em recursos hídricos estão sofrendo com a falta de água. Outras regiões convivem com a ameaça constante do “desabastecimento”, palavra cada vez mais comum nos noticiários. Há mais de uma década, a Igreja Católica alerta para a necessidade de se unir esforços com o objetivo de preservar a água. Em 2004, a Campanha da Fraternidade, com o tema Fraternidade e Água, buscou ressaltar que a água e a vida são indissociáveis. Por isso, cada pessoa deveria assumir a obrigação de preservar esse bem precioso. No atual contexto, respeitar a natureza, buscar caminhos para o uso racional de seus recursos, não é simplesmente um gesto “altruísta”, que objetiva a preservação das gerações futuras. Todos já estão sujeitos a sofrerem, de alguma forma, com as perdas causadas pelas mudanças climáticas.

Estudos mostram que 2014 foi o ano mais quente em todo o planeta desde o início dos registros, em 1880. Esse aquecimento, provocado em grande parte pela emissão de dióxido de carbono e de outros gases poluentes na atmosfera, é mais que um alerta. Estilos de vida que nos distanciam de nossa própria condição humana estão acabando com a natureza, que é generosa, mas não consegue acompanhar a dinâmica que produz o ilimitado desejo do consumo. Em discurso na Organização das Nações Unidas para a Alimentação e Agricultura (FAO), o Papa Francisco fez um alerta: “Deus perdoa sempre, os homens às vezes, mas a natureza nunca perdoa”.

O atual cenário exige uma postura diferente de cada cidadão e o investimento de governantes na consolidação de uma consciência ecológica. Todos são responsáveis por cuidar da Criação, dádiva de Deus. Países, povos e culturas devem se unir para buscar uma profunda e clarividente revisão do modelo de desenvolvimento econômico, para que não se esgotem os recursos necessários à vida. Essa revisão deve tocar o núcleo da economia global, o que implica rever prioridades, corrigir disfunções e deturpações. A grande mudança necessária deve começar com um gesto simples, de cada pessoa, que é convocada a refletir sobre o seu próprio modo de vida. Consumismo e desperdício integram a dinâmica de uma produção sem limites, que progressivamente conduz o planeta para o colapso.

O bem-aventurado Paulo VI já advertia que, “por motivo de uma exploração descontrolada da natureza, o homem começa a correr o risco de destruí-la e de vir a ser, também ele, vítima dessa degradação”. A falta de água é claro sinal de que a humanidade, como consequência de seus próprios atos, corre sério perigo. Uma triste constatação, que deve conduzir todos rumo a ações transformadoras. Infelizmente, se somos um mundo mais desenvolvido, com mais facilidades e oportunidades, somos também um mundo mais doente. E nossa vida está mais distante da indispensável proximidade com a natureza.

A grave crise hídrica enfrentada por muitas cidades brasileiras, a fome e os desastres ambientais que vitimam tantas pessoas no mundo, para serem superados, requerem a vivência de uma autêntica solidariedade capaz de fazer com que povos e gerações diversas se reconheçam como uma grande família. Afinal, as mudanças climáticas são prenúncio de que o planeta, a casa de todos, está em permanente ameaça.

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Щоб не було запізно...

Каже народна мудрість, що плакати над розіллятим молоком не допоможе, молока не врятується, не збереться назад в горщик, воно вже було...А потім хвалити, що молоко було потрібне для життя, коштувало праці, труду, грошей і т. п., це вже пусте згадування, яке ніякої користі не принесе. От пішло й не вернеться...Ця мудрість може придатися і для нашої згадки про наших рідних і друзів, які вже залишили нас і відійшли у вічність.

На цю нинішню роздуму думаю дещо сказати про наші людські звичаї плакати над минулим того, чого вже нема і більше не вернеться, а залишиться хіба в думці.

Справа про наших минулих друзів, свояків, знайомих, які помирали й про них згадуємо й коментуємо про те які вони були, і що по собі залишили в родині, в громаді, в країні й Церкві.

Є велика різниця в нашому поступуванні з живими і з мертвими і в наших говореннях і у відношенні до живих. Щодо живих добачасмо в них добре й недобре, а може більше недобрі прикмети, а в мертвих замикаємо очі перед їхніми блудами а добачасмо а то й переборщуємо їхні добрі риси. Є такі, що багато доброго про них можна згадувати за життя й по смерті, але є й такі, що тяжко нам добачити в них щось похвального і сказати за життя, а по смерті знаходимо багато добра, а коли й не можемо знайти нічого доброго, то видумуємо всякі похвали в їхню пам'ять. Справді виявляти недобре минуле покійних не годиться. Каже мудрість народна “de mortuis nisi bene” (про покійних згадувати лише добре). Коли людина померла, то пішло її туземне життя в забуття і все опинилося в Бозі. Ми навчилися прикрашувати покійних різними гарними кольорами а про темне й недобре забувасмо або вдасмо, що не знаємо або не пам'ятаємо їхніх темних сторінок. Однак на практиці так ведеться, що коли нема що доброго згадувати про них, то видумуємо, продумуємо, нагадуємо і додасмо так, що з лінохів робимо пильних працівників, з пияків робимо тверезих, зі сварливих і незгодних робимо добрих друзів, зі злодіїв робимо добродіїв, з байдужих до віри й Церкви, робимо добрих вірян. Коли так дивитися і слухати розмови про покійників, то скільки похвал про їхні шляхетні прикмети й вишпортуємо в їхньому житті десятки добрих діл. Хоч часами треба добре голову ломити й видумувати, щоб про декого щось доброго сказати то часто треба брехати, щоб не прощати так на пісно без нічого доброго. Так ми думасмо й переконані, але хто знає як Бог на них дивиться і чи перед Богом вони не мають багато добра? Ми судимо по людськи, а Бог по своєму судить і бачить багато більше й краще ніж ми.

Для померлих то байдуже й менше з тим, їх вже і не цікавить що про них будуть говорити. Але для родини, вона не хоче, щоб щось негарне про рідних згадувати? Для приятелів, то різне може трапитися, бо коли друг попрошас друга у вічність, то завсіди буде про нього добре згадувати. Але в тому всьому важне є для мене й для тебе, читачу, заслужити на похвалу за життя, щоб по смерті не треба було видумувати якісь похвали в нашу честь.

Дорогий читачу, все те пишеться і коментується, бо треба чимось займатися і про щось говорити коли йдеться про тих, що відійшли з цього світу до вічності. Але це не важне. Важне є думати про себе, я про себе й ти про себе й не журитися що про нас кажуть люди. Важне, щоб перед Богом ми мали відвагу з'явитися і признатися до наших немочів, просити прощення блудів, що їх маємо всі ми і могли увійти до життя з Богом.

Найзворушливіша історія війни: 10-річна дівчинка назбирала 21 тис гривень грою в шашки для фонду Притули

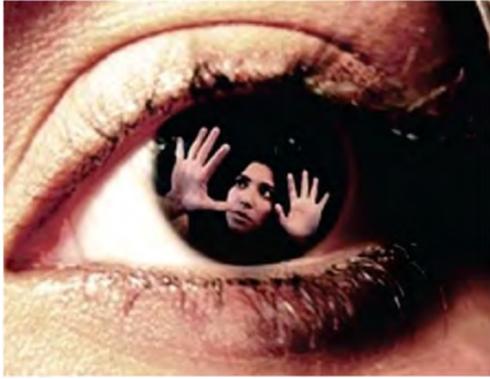
Неймовірна історія війни...

10-річна киянка Валерія Єжова на вулицях міста запрошувала грати з нею в шашки випадкових перехожих на будь-яку суму (пожертву). У разі поразки суперника, гроші залишалися в дівчини. Таким чином, за 9 днів Валерія виграла 21 тисячу гривень!

Джерело - УП Життя

СВЯЩЕННИК ПОЯСНИВ ЩО ТАКЕ ВРОКИ ТА ЯК ДОПОМОГТИ ЛЮДИНІ, ЯКУ ВРЕКЛИ

Усім знайоме відчуття, коли темніє в очах, починається раптова нудота, часте позихання. Здається, що от-от втрадиш свідомість. "Тебе хтось вік!" - каже хтось поряд. Що, правда? Вік? Невже вроки реальні?

Газета "Експрес" розпитала отця Леоніда Григоренка, голову душпастирства Комісії з охорони здоров'я УГКЦ.

То що таке вроки?

Це вплив стану душі однієї людини на душу іншої, який зазвичай передається через погляд. Він несе в собі заздрість, озлоблення і помсту. Такий погляд може бути навіть несвідомим. Але через нього диявольський світ починає впливати на людину, тому вона відразу відчуває занепад духовних і фізичних сил. Людина, яка страждає від цього, переважно незахищена духовно, її душа не має сили протидіяти такому впливові. Вона не повністю віддана Богові, рідко приймає Тайну Святого Причастя, звертається до молитви і порушує більшість Божих законів. Той, хто живе з Богом у серці, не стане підвладним ані чужим очам, наповненим агресією чи ненавистю, ані іншим впливам темних сил.

Хто може вректи людину?

Зазвичай це ті, хто має занедбаний, гріховний стан душі. Вона магнетизує в собі вплив злого і тим самим притягує його до себе. У сучасному світі дуже багато спокус, які допомагають дияволу захопити нашу душу. Інколи через дрібні речі, наприклад, книги про магію чи сайт з ворожіннями буди́мо заради розваг. А насправді ти самостійно відкрив шлях до свого серця темним силам.

Те ж стосується і постійної злости та невдоволення життям. Замість того, щоб помолитись, людина починає лягати, зловживати алкоголем чи наркотиками, тим самим ще більше віддаляючись від Бога.

Кажуть, що найбільше врікають люди із карими очима та темним волоссям. Це правда?

Вреки може будь-яка людина, незалежно від кольору очей чи волосся. Тут справа у самому погляді. До речі, його можна одразу розпізнати. Він стає важким, наповненим розмитою сірістю та пустотою, без блиску. Дуже часто, ти відчуваєш, що через нього на тебе дивиться не та людина, що перед тобою, а інша істота, яка і опанувала. Такий погляд намагається вдерти в світ твоєї душі і серця.

Дуже часто жертвами такого погляду стають діти. Цікаво, чому?

Найчастіше жертвами вроків стають діти, які страждають від поганої поведінки батьків. Це можна прирівняти до негативного впливу насильницьких фільмів та ігор, де дитина бачить жорстокість та кровопролиття. Тобто наші емоції, думки і стани можуть дати місце злему всередині серця, і вони діятимуть як основа, яка привертатиме злі духи надалі.

Чи можна відвернути вроки сірниками?

У більшості регіонів дуже поширеним є не тільки скидання вроків сірниками, а й зливання воску і викочування яєць. Дехто навіть робить це за допомогою хліба. При усіх цих методах використовують певну формулу, яка починається зі слів "Не 10, не 9". Але! Це ніщо інше як код на відкриття воріт пекла і закликання духа смерті.

Після таких ритуалів диявол може претендувати на душу всіх учасників цього ритуалу. У більшості випадків це шкодить людині. Церква забороняє ці речі.

То як можна допомогти людині, яку вrekli?

Коли людині стає погано, потрібно звернутися до лікаря. А до того варто обтерти людину свяченою водою або ж дати їй попити води. Добре мати біля себе освячену олію, якою можна натерти людині чоло і руки. Якщо після обстеження лікаря жодних фізіологічних проблем не встановлено, слід іти до Церкви та попросити допомоги у священнослужителів. Вони помоляться за людину, причастять після Сповіді, поставлять на таку людину Святий Хрест та допоможуть вийти з негативного стану.

Часто маленьким діткам і дорослим людям чіпляють на зап'ястя червону нитку, яка має захищати від злих поглядів. Це допомагає?

Існує дві думки щодо цього. Перша - червону нитку пов'язують із демоном, якому приносили в жертву дітей. А ті, хто нібито мали на руці цю нитку, служили йому. Інші кажуть, що походження такої традиції носити нитку пішло від святих, які таким чином себе захищали. До прикладу, так робила Свята Філомена. Утім, варто розуміти, що найкращим захистом є не такі амулети, а внутрішня складова людини. Можна навіть всю хату заставити мощами святих. Та якщо твоя душа гріховна, пуста та нечиста, тебе це не врятує.

Джерело: Internarium

Релатіоріо 2023 да АСН:

Um em cada três países tem a liberdade religiosa violada

Existem formas de perseguição ou discriminação com base religiosa em mais de 60 países ao redor do mundo, e na maioria deles, a situação em 2022 piorou em relação ao ano anterior. Estima-se que um total de 325 milhões de cristãos sejam perseguidos. É o que destaca, entre outros, o XVI relatório da Ajuda à Igreja que Sofre, apresentado em Roma.

Marco Guerra – Cidade do Vaticano

E se fôssemos impedidos até mesmo de elevar o olhar e rezar ao nosso Deus? Uma resposta detalhada a esta pergunta vem do 16º Relatório sobre a liberdade religiosa no mundo, elaborado pela Fundação de direito pontifício Ajuda à Igreja que Sofre (ACS) e apresentado na quinta 22 de junho, na Embaixada da Itália junto à Santa Sé.

Fundos italianos para cristãos perseguidos

O Relatório de 2023 demonstra mais uma vez que não é possível prescindir da liberdade religiosa sem afetar os fundamentos da estrutura social e antropológica de qualquer sociedade humana, sem romper a harmonia e a convivência entre os indivíduos e os povos, foi destacado por todos que participaram da apresentação. Após a saudação de Francesco Di Nitto, embaixador da Itália junto à Santa Sé, a apresentação do relatório foi aberta por uma mensagem em vídeo da primeira-ministra, Giorgia Meloni, que anunciou a destinação de uma primeira parcela de 10 milhões de euros de fundos para as comunidades cristãs perseguidas ao redor do mundo. Seguiu-se a leitura de uma mensagem do chanceler italiano, Antonio Tajani, e discursos na presença do subsecretário do primeiro-ministro, Alfredo Mantovano, do presidente da ACS Internazionale, cardeal Mauro Piacenza, e do presidente da ACS Italia, Sandra Alfaiates.

Perseguições cada vez mais graves

O conteúdo do Relatório foi descrito por Alessandro Monteduro, diretor da ACS Italia, que imediatamente destacou que a situação das perseguições não dá sinais de melhorar. Com efeito, em 61 dos 196 países do mundo existem formas de perseguição ou discriminação de natureza religiosa. Na prática, o direito humano fundamental à liberdade de religião é violado em um país em cada três (31%). No total, cerca de 4,9 bilhões de pessoas, ou 62% da população mundial, vivem em países onde a liberdade religiosa é severamente restringida. De maneira geral a perseguição por ódio à fé piorou e a impunidade dos perseguidores está mais difundida.

O estudo abrange o período de janeiro de 2021 a dezembro de 2022 e representa o único relatório não governamental que analisa o respeito e as violações do direito à liberdade religiosa consagrado no artigo 18 da Declaração Universal dos Direitos Humanos. A ser destacado ainda que em 49 países onde se registam violações, são os governos que perseguem os seus cidadãos por motivos religiosos, com pouca reação da comunidade internacional.

Entre as fileiras dos principais perseguidores, além de governos autoritários, certamente aparecem o extremismo islâmico e o nacionalismo étnico-religioso. No Relatório, 28 Estados estão marcados em vermelho, eles denotam os lugares mais perigosos do mundo para praticar livremente a religião. Outros 33 Estados estão em laranja, indicando altos níveis de discriminação.

Na África e na Ásia as áreas com maior sofrimento

A África continua a ser o continente mais violento, com um aumento dos ataques jihadistas que torna a situação da liberdade religiosa ainda mais alarmante. Quase metade dos "países quentes" do planisfério do Relatório, ou seja, 13 dos 28, estão na África. A concentração da atividade jihadista é particularmente evidente na região do Sahel em torno do Lago Chade, em Moçambique e na Somália, e está se espalhando para os países vizinhos.

China e Coreia do Norte continuam sendo os dois países asiáticos com as piores violações de direitos humanos, incluindo a liberdade religiosa. Lá, o Estado exerce um controle totalitário por meio de vigilância e medidas extremas de repressão contra a população.

O Relatório da ACS também presta muita atenção à Índia, onde os níveis de perseguição estão aumentando, por meio da imposição de um perigoso nacionalismo étnico-religioso, particularmente prejudicial às minorias religiosas. Leis antic conversão foram aprovadas ou estão sendo consideradas em 12 dos 28 Estados da Índia; esses regulamentos prevêem sentenças de até dez anos de prisão e incluem benefícios financeiros para aqueles que se converterem ou retornarem à religião majoritária. Os incidentes de conversões religiosas forçadas, sequestros e violência sexual (incluindo escravidão sexual) não diminuíram no período de dois anos em análise, pelo contrário, continuam amplamente ignorados pelas forças policiais e autoridades judiciais locais, como é o caso do Paquistão, onde jovens cristãos e hindus são frequentemente sequestrados e submetidos a casamentos forçados.

Piacenza: perseguição com luvas brancas

O Relatório da ACS denuncia os crescentes limites à liberdade de pensamento, consciência e religião nos países que pertencem à Organização para a Segurança e Cooperação na Europa (OSCE). Nos últimos dois anos, em relação àqueles que querem exprimir e viver abertamente a sua fé, o Ocidente passou de um clima de "perseguição educada" para uma generalizada "cultura da anulação" e do "discurso forçado", caracterizado por fortes pressões sociais para induzir o cumprimento das correntes ideológicas mais em voga.

Sobre este último ponto, o cardeal Piacenza citou a expressão "perseguição com luva de pelica" usada pelo Papa Francisco. O cardeal recordou então que o próprio Jesus Cristo viveu a experiência da perseguição e do martírio. "Em mais de vinte séculos de história - observou o presidente da ACS -, nunca houve um tempo em que os cristãos, com maior ou menor virulência, não fossem perseguidos". O cardeal destacou então que "a liberdade religiosa é a mãe de todas as liberdades, pois a ela estão ligadas: liberdade de pensamento e palavra, liberdade de expressão e agregação, liberdade de consciência e de culto".

Monsenhor Nare: os jihadistas afetam a coexistência

A apresentação do relatório foi concluída com o testemunho de Tabassum Yousaf, advogado na Supremo Tribunal de Sindh, Paquistão, que defende legalmente os cristãos perseguidos, e de monsenhor Théophile Nare, bispo de Kaya, Burkina Faso.

O prelado africano contou como a convivência pacífica foi uma realidade generalizada em seu país até 2015, ano em que se intensificou a atividade de grupos extremistas islâmicos que recrutam jovens milicianos. "Atos de terrorismo islâmico estão na ordem do dia em quase toda a nação", afirmou o bispo, referindo-se também aos ataques à sua diocese que causaram vítimas entre sacerdotes e leigos. Monsenhor Nare também se referiu aos esforços dos líderes religiosos e políticos para manter boas relações entre os grupos religiosos, mas há um forte temor de que a violência jihadista possa levar a divisões.

УКРАЇНСЬКІ ЛІКАРІ ЗА КОРДОНОМ. ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ АДАПТАЦІЇ

Двадцять четверте лютого – ця дата назавжди залишиться у нашому мозку, назавжди розділить життя на До та Після. Червоне мариво, спалахи у вікні, звуки розриву снарядів різних калібрів, літаки-бомбардувальники, автоматні черги на вулицях міста, нерозуміння – невже так відбувається «визволення», та навіть воно нам потрібно у нашій чудовій, яскравій, коханій Україні? Все це обрушилось несподівано, та змусило приймати рішення. Що робити – може це зараз же закінчиться? А якщо не закінчиться? Діти. Насамперед діти. Ось рішення – бери найважливіше та їдь! І потягнулась колона з машин – у центральну Україну, на західну, за кордон. Поїзди перевантажені, але укрзалізниця робить все можливе для максимального порятунку громадян. Евакуація. В поїздах і машинах – переважно матері з дітьми, більшою частиною жінки працездатного віку, як рятують найдорожче – дітей або батьків похилого віку. На згадку – розповіді рідних за часи другої світової – жінки, діти, старі сідали у евакопоїзди та їхали у напрямках безпеки. Чи могли ми собі уявити, що у 21 сторіччі зіштовхнемся з такими подіями? Чим годувати дітей та себе? Де зупинитись по прибутті? Як заробляти на життя? Що в тебе попереду? Всі ці питання ураганом крутяться у голові – як тоді, так і зараз. За часів Радянського Союзу евакуація була можлива лише у межах країни, де діяли загально прийняті по всій країні правила. Але зараз люди зіштовхнулись з вимогами, які змусили їх повністю перекроїти свою свідомість, поставити собі нові цілі, передивитись навички, що отримані в Україні, створити спробу пристосуватись до нових вимог існування, виживання, самореалізації. Але що на них чекає на чужині, мало хоти тоді замислювався. Врятувати рідних – це був перший крок на тому нелегкому шляху, на який вимушено ступили мільйони українських жінок.

Мету цієї статті перед нами поставило сьогоднішня. Ми проаналізували життя лікарів, які вимушено опинились у екстремальній для них ситуації, які виживають або за рахунок своєї знань і навичок, отриманих в Україні у межах своєї професії.

Методи.

Дослідження було сплановано завдяки співробітництву між ДУ «Національний інститут терапії ім.Л.Т.Малої НАМН України» та Харківським Національним університетом імені В.Н.Каразіна». Особисті дані респондентів були зашифровані, їхнє отримання здійснювалось завдяки тому, що офіційна інформація була розташована на сайті медичного факультету Університету, а також на підставі особистих контактів і інформації, що розміщено у соціальних тенетах (Фейсбук, LinkedIn, instagram, telegam та ін.). Дослідження проводилось у період часу з грудня 2022 до березня 2023.

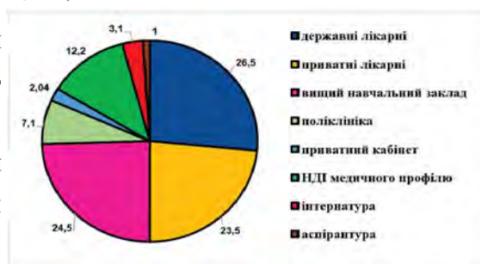
Для аналізу даних було складено опитувальник, який включає в себе питання щодо освіти, навичок, отриманих в Україні та питань, які стосуються пристосування до нових умов життя на чужині.

Результати.

Загалом отримані відповіді від 98 спеціалістів, з них – 88 (89,8%) жінок і 10 (11,2%) чоловіків. Середній вік опитаних - 38,58±8,19 років. Більшість отриманих відповідей – від лікарів, що до 24 лютого проживали у Харкові та Харківській області 62 (63,3%).

Рис. 1. Розподіл за місцем роботи до 24 лютого (%) до 24го лютого 2022

Розподіл за місцем роботи до 24 лютого виглядав таким чином, як представлено на рис. 1.

Серед лікарів, що брали участь у дослідженні, майже половина (48%) або мали науковий ступінь, або готувались захистити дисертацію (рис.2)

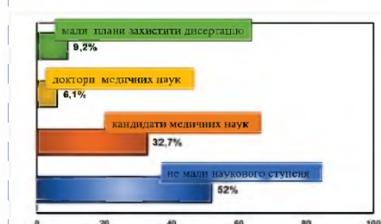

Рис. 2 Кількість лікарів з науковим ступенем і без нього

Більша частина лікарів до 24 лютого 2022 ніколи не розглядала для себе можливість переїзду закордон (рис. 3).

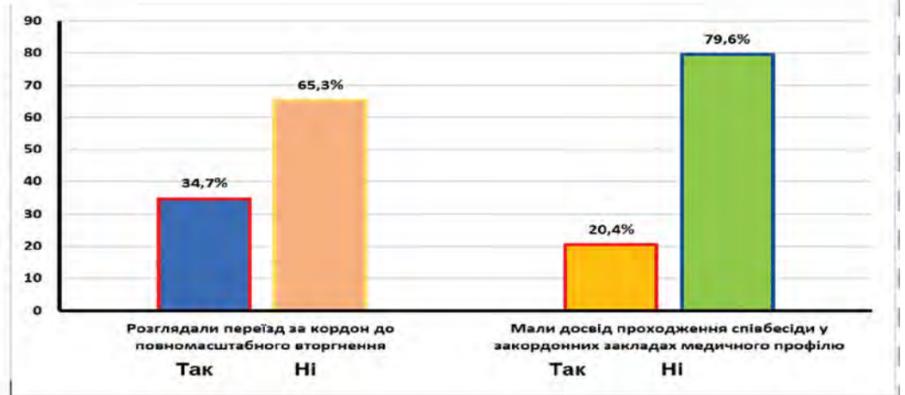

Рис.3 Кількість лікарів, що розглядали переїзд за кордон до повномасштабного вторгнення

Аналіз володіння мовою показав, що рівню **B2 та вище** з англійської мови відповідали 40 (40,84%), німецької – 12 (12,2%), французької – 1 (1,0%), польської – 2 (2,04%). Сертифікат зі знання іноземної мови, що визнається у країні перебування, був у 34 (34,7%) лікарів, не було – у 64 (65,3%).

Німеччина надала прихисток більшості респондентів, їхня кількість складала 67 (68,4%). Інші країни розподілились таким чином: Франція – 2 (2,04%), Грузія – 1 (1,0%), Естонія – 2 (2,04%), Польща – 9 (9,2%), Португалія – 1 (1,0%), Швейцарія – 7 (7,1%), Іспанія – 1 (1,0%), Італія – 1 (1,0%), Австрія – 1 (1,0%), Туреччина – 1 (1,0%), Румунія – 1 (1,0%), Нідерланди – 1 (1,0%), Канада – 1 (1,0%), США – 1 (1,0%), Швеція – 2 (2,04%), інші країни – 3 (3,1%).

Більшість лікарів планували тим або іншим чином залишитися за кордоном: підтвердити диплом та працювати за своєю спеціальністю планували 38/38,8%, розглядають варіант переїзду до іншої країни 8/8,2%, планують підтвердити диплом і працювати лікарем будь-якого профілю 14/14,3%, не планують підтверджувати диплом за кордоном та за необхідності будуть працювати за іншим фахом 2/2,04%. Лише 36/36,7% планують повернутися додому після Перемоги.

Не отримали роботу за фахом у країні перебування 81 (82,7%) лікарів. Роботу лікаря отримало 5 (5,1%) лікарів, помічника лікаря – 4 (4,1%), науковця – 6 (6,1%), працівника фармакологічної індустрії – 1 (1,0%), роботу за фахом у суспільних організаціях (Червоний хрест, "Лікарі без кордонів", пункти для біженців) – 1 (1,0%). При цьому респонденти таким чином оцінювали свої перспективи у країні перебування: 22 (22,4%) відповіли, що вони тут тимчасово, тому не розглядають можливості професійної адаптації, але більшість відмітила, що обов'язково буде підтверджувати свій диплом і займатися працевлаштуванням – їхня частка складала 49 (50,0%), та хотіли б підтвердити свій диплом, але не бачать ресурсів для цього 27 (27,6%). Задоволеними своїм працевлаштуванням виявились 18 (18,4%) опитаних, не задоволені – 10 (10,2%), не працевлаштовані – 70 (71,4%).

Продовження в наступному номері...

<http://www.kharkivosvita.net.ua/>

<https://knmu.edu.ua>

<https://karazin.ua>

Автори:

Ольга Петюніна, провідний науковий співробітник відділу профілактики та лікування невідкладних станів у Державній Установі «Національний інститут терапії ім.Л.Т.Малої НАМН України», доктор медичних наук.

Ганна Ісаєва, старший науковий співробітник у Державній Установі «Національний інститут терапії ім.Л.Т.Малої НАМН України», доктор медичних наук.

Жанна Сотнікова-Мелешкіна, завідувачка кафедри гігієни та соціальної медицини у Харківському національному університеті імені Василя Назаровича Каразіна, доктор медичних наук, професор.

Дизайн дослідження, оброблення статистичних даних – Петюніна, Ісаєва. Створення опитувальників, оброблення статистичних даних – Сотнікова-Мелешкіна. Написання тексту – Петюніна, Ісаєва, Сотнікова-Мелешкіна.

continua na próxima edição...

ВАЖКЕ РЕЛІГІЙНЕ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ВІДБУВАЄТЬСЯ У БЛИЗЬКО 30 КРАЇНАХ СВІТУ

Впродовж останніх двох років релігійна свобода порушувалась у 61 країні по всьому світі. Майже 4,9 млрд. осіб, а це понад 62% світового населення, живуть у країнах, де відбувається жорстоке або дуже серйозне порушення релігійної свободи. Про це інформує звіт «Релігійна свобода у світі 2023» Папського товариства «Допомога Церкві у потребі».

У близько 30 країнах порушення пов'язані із великим стражданням місцевих католиків, пише pch24.pl.

Як наголошується у звіті, факторами, які спричиняють найбільшу кількість випадків релігійного переслідування, є ісламський екстремізм та етнічно-релігійний шовінізм, які у багатьох країнах Азії (наприклад, в Індії), мотивують мешканців до агресії супроти християн.

Звіт, який публікують раз на два роки від 1996 р., містить регіональні аналізи, загальну інформацію та вивчення випадків, і загалом охоплює 196 країн. До «червоної категорії» відносять переслідування з огляду на віру в 28 країнах. До них належать Афганістан, Іран, Північна Корея, Буркіна-Фасо, Малі, Судан, Лівія та ін. Вперше до цих країн, де до християн застосовують найбільші репресії, увійшла Нікарагуа, якою керує антикатолицький диктатор Ортега.

Від 2021 р. в 40 країнах по всьому світі людей переслідують чи вбивають за їхню віру. Найбільшу агресію щодо себе відчувають християни. Лише у самій Буркіна-Фасо в 2022 р. повідомлено про 3600 вбивств християн (тобто майже 10 щодня). Відповідно до звіту, місця культу та релігійні інституції стали мішенню нападів чи руйнації у 34 країнах від 2021 року. [Католикофобія](#), [Переслідування](#), [Християнофобія](#) - [релігійна свобода](#) - [Україна](#)

ФРАНЦІЯ: РІЗКЕ ЗМЕНШЕННЯ КІЛЬКОСТІ ПОКЛИКАНЬ ДО СВЯЩЕНСТВА

Червень традиційно є місяцем священничих свячень. У 2023 році «найстарша донька Церкви», тобто Франція, спостерігає значний спад кількості покликаних до священства, адже цього року тут висвятили всього 88 священників.

На початку XXI ст. кількість клириків, що готувались до висвячення на священників, становила близько сотні. У 2022 році їх було вже лише 77, і 52 з них прийняли свячення у 2023 році. За останніх двадцять років кількість свячень єпархіальних священників зменшилась на 50%. Кількість покликаних дещо рятують монахи. По кілька покликаних мали єзуїти та домініканці, інформує pch24.pl.

На увагу заслуговує зріст кількості покликаних у традиціоналістів Священничого Братства св. Петра (5 нових священників). Загалом ці середовища отримали 37 нових священників, що збільшує кількість висвячених в цьому році священників до 88. Проте це не применшує факт кризи покликаних у Франції, адже в 2022 році було висвячено 122 священники, а в 2021 – 130 священників.

В м. Лілль та Бордо через брак охочих навчатись зачинили семінарії, які раніше відігравали важливу роль в житті Церкви у Франції. У паризькій єпархії у вересні 2022 року на першому курсі семінарії навчалось всього четверо кандидатів.

Французьке видання «Le Figaro» нагадує, що спад покликаних стосується також обох Америк і усієї Європи. Що стосується Франції, то там «специфіка полягає в тому, що кращими є показники священничих свячень в інституціях традиціоналістичного спрямування», тобто в спільнотах Сен-Маргента Священничому Братству св. Петра.

Значний спад кількості свячень у 2023 році пов'язаний також із призупиненням свячень в єпархії Фрежюс-Тулон, запровадженим Ватиканом. Місцеві семінаристи (близько 10) отримали заборону приймати священничі свячення через «традиціоналістичне відхилення».

Слід зазначити, що таке зменшення кількості покликаних дехто пропонує вирішити з допомогою дияконату для жінок, свячення одружених чоловіків чи відміну celibату. Водночас приклад традиційних спільнот показує, що кількість покликаних у таких середовищах зростає, а у «прогресивістів» спадає.

"КАТОЛИЦЬКИЙ ОГЛЯДАЧ

«ВЕЛИКЕ ПРОБУДЖЕННЯ» В ІРАНІ: МІЛЬЙОНИ ІРАНЦІВ НАВЕРТАЮТЬСЯ ДО ХРИСТІАНСТВА

Християнство в Ірані є незаконним. Проте, попри загрозу ув'язнення, тортур і страти, мільйони іранців залишають мусульманську віру і навертаються до християнства.

За даними міжнародної організації «Відкриті двері», в межах досяжності жорстокого ісламського іранського режиму проживає понад 1,2 мільйона віруючих.

Це явище відбувається попри зусилля режиму, спрямовані на переслідування віруючих, поширення неправдивої інформації та негативної думки про християнство.

Лела Гілберт, старший науковий співробітник з питань міжнародної релігійної свободи Ради з дослідження сім'ї, вважає, що Іран має мало влади, щоб обмежити поширення Доброї Новини Ісуса Христа.

«У ході моїх досліджень та інтерв'ю стало зрозуміло, що свідчення нових християн для інших здебільшого відбувається в тихих розмовах, заохочується непомітним вивченням Біблії в Інтернеті, а також підтверджується видіннями, снами й молитвами, на які чудесним чином дається відповідь», – пояснила вона.

«Через свої ризиковані обставини християни, що нещодавно навернулися, з ентузіазмом розповідають про своє життя, що змінилося, друзям і близьким – але тихо і обережно. Однак, їхнє стримане, але наполегливе свідчення пояснює надзвичайну кількість нових іранських віруючих, які зустрічаються в невеликих домашніх церквах», – продовжила Гілберт.

«Ті, хто причетний до руху “домашніх церков” в Ірані, переконані, що там, ймовірно, налічується кілька мільйонів віруючих християн», – додала вона.

Деніел Пайпс, президент Близькосхідного форуму, також повідомляє про процвітання християнства. Євангельський пастор, колишній іранський мусульманин, казав ще у 2008 році:

«Ми зіткнулися з тим, що є чимось більшим, ніж навернення до християнської віри. Це масовий відхід від ісламу», – пояснював він в інтерв'ю журналу Newsweek кілька років тому.

Пайпс додає, що домашня церква є ключем до зростання християнської віри в Ірані.

Він пояснює:

«У практиці тих, кого іноді називають віруючими з мусульманським минулим (МВВ), немає духовенства і церковних будівель, натомість вони складаються з учнів, які самі починають, і крихітних домашніх церков по чотири-п'ять членів у кожній, з тихим співом або взагалі без нього».

Джерело: slovoproslovo.info

Imagens mostram destruição da maior catedral de Odessa, na Ucrânia, após ataque russo.

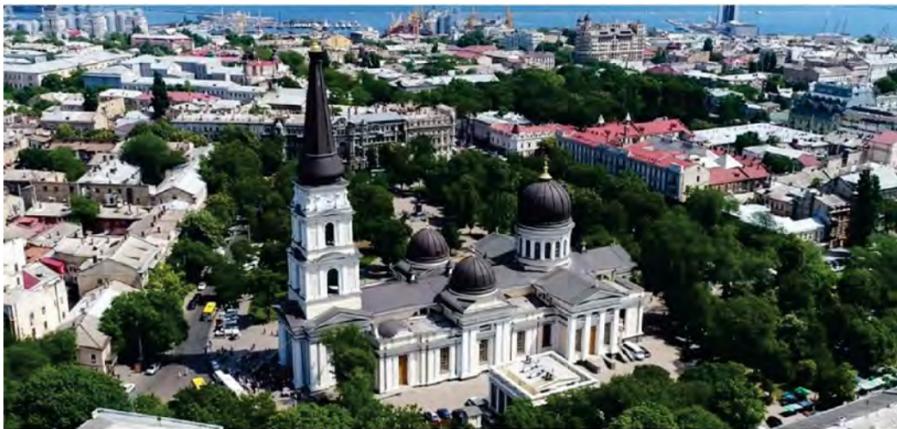
Catedral da Transfiguração, pertencente à Igreja Ortodoxa Ucraniana (UOC), foi consagrada em 1809 e é considerada um patrimônio histórico pela Unesco.

Mísseis russos lançados por um ataque aéreo destruíram a maior basílica da cidade portuária de Odessa, na Ucrânia.

A Catedral da Transfiguração, pertencente à Igreja Ortodoxa Ucraniana (UOC), foi consagrada em 1809 e é considerada um patrimônio histórico pela Unesco.

Ela chegou a ser destruída durante o período comunista soviético, em 1936, antes de ser reconstruída durante a independência da Ucrânia. O ataque russo neste domingo (23) destruiu estruturas e mosaicos religiosos da igreja.

ANTES DO ATAQUE RUSSO

APÓS O ATAQUE RUSSO

PE. TEODORO LADEMIRO HALISKI, OSBM

Nasceu aos 13 de abril de 1940 em Guamirim, Irati – PR. Filho de Estefano Haliski e de Antonia Narlhak Haliski, que constituíram uma numerosa família, pois além do Lademiرو (Pe. Teodoro) tiveram os seguintes filhos: Maria, Ana, Estanislau, Vitorio, Olga, Miguel, José Basílio, Dorotéia, Teodósio e Meron.

Pe. Teodoro foi batizado e crismado com o nome Lademiرو aos 21 de abril de 1940 na igreja São Pedro e São Paulo em Gonçalves Junior, Irati-PR, pelo Pe. Rafael Romão Lototskei. Realizou a sua 1ª Eucaristia na igreja São Pedro e São Paulo em Gonçalves Junior, Irati em fevereiro de 1949.

Cursou o Ensino Fundamental I nos anos 1949 a 1952 em Guamirim, Irati – PR; o Ensino Fundamental II nos anos 1953 a 1954 no Seminário São José em Prudentópolis – PR; o Ensino Médio nos anos 1957 a 1959 em Ivaí – PR; a Faculdade de Filosofia nos anos 1960 a 1962 no Colégio Arquidiocesano Rainha dos Apóstolos em Curitiba – PR, o 1º Ano da Faculdade de Teologia no ano de 1963 no Studium Theologicum dos Padres Claretianos em Curitiba e o 2º ao 4º Ano da Faculdade de Teologia na Pontifícia Universidade Gregoriana em Roma, mais tarde entre os anos 1989 a 1991, cursou o Mestrado em Direito Canônico no Pontifício Instituto Oriental em Roma – Itália.

Pe. Teodoro ingressou na Ordem Basiliiana de São Josafat em Ivaí – PR, aos 14 de janeiro de 1955. Emitiu seus primeiros Votos Temporários diante de Deus e do Mestre de noviços Pe. Doroteu Shymchiy aos 10 de fevereiro de 1957. Professou os Votos Perpétuos solenes aos 30 de julho de 1961, diante do então Superior Provincial Pe. Pedro Baltzar.

Terminado o estudo da Teologia na Universidade Gregoriana em Roma e retornado ao Brasil, Pe. Teodoro recebeu em Curitiba as Ordens Sacras Menores do Leitorado e do Subdiaconato das mãos de D. José Martenetz no dia 16 de fevereiro de 1967, no dia seguinte aos 17 de fevereiro de 1967, também em Curitiba, foi ordenado diácono. Sua ordenação sacerdotal ocorreu na igreja São Josafat em Prudentópolis aos 04 de fevereiro de 1968, por imposição das mãos de D. José Martenetz.

A partir da sua ordenação sacerdotal, Pe. Teodoro trabalhou nas seguintes comunidades: nos anos 1968 a 1969, foi vigário paroquial da Paróquia Sagrado Coração de Jesus em Ivaí. Entre 1970 e 1971, foi vigário paroquial da Paróquia Sagrada Família em Iracema, Itaiópolis - SC. De 1971 a 1982 foi Diretor do Seminário São José em Prudentópolis, professor e vigário paroquial da Paróquia São Josafat em Prudentópolis. Entre os anos 1982 e 1987 foi Superior Provincial dos Padres Basilianos e continuou sendo vigário paroquial da Paróquia São Josafat em Prudentópolis. Em 1988, transferiu a sede provincial para Curitiba e residiu junto a Paróquia N. Sra. Auxiliadora na Rua Martim Afonso em Curitiba, onde também foi vigário paroquial. Em 1988, após o Capítulo Geral dos Padres Basilianos em Roma, Pe. Teodoro fora chamado para a função de Secretário Geral e Arquivista da OSBM em Roma, bem como fora capelão da Casa Geral das Irmãs Servas de Maria Imaculada em Roma. Permaneceu nestas funções até 1994. Nos anos de 1995 e 1998, foi Superior e Ecônomo da Casa Geral dos Padres Basilianos em Roma, ao mesmo tempo foi Ecônomo Geral e Conselheiro Geral da Ordem. Em julho de 1998, foi nomeado pela Congregação para as Igrejas Orientais Católica do Vaticano para a função de Reitor do Pontifício Colégio Nossa Senhora do Patrocínio no bairro Boccea em Roma e permaneceu nesta função até setembro de 2004. Entre setembro de 2004 e março de 2005 trabalhou no Canadá na Equipe de Revisores Canônicos das Regras da Ordem Basiliiana de São Josafat (OSBM). Entre 20 de março de 2005 e 24 de janeiro de 2006 foi pároco da Paróquia Sant'Ana no bairro Pinheirinho em Curitiba. Aos 24 de janeiro de 2006 foi eleito Superior Provincial em decorrência da nomeação episcopal do Pe. Meron Mazur. Aos 6 de fevereiro de 2008 foi reeleito Superior Provincial dos Padres Basilianos, permanecendo na função até fevereiro de 2012. Entre os anos 2012 e 2016 foi vigário paroquial na Paróquia Imaculado Coração de Maria em Irati-PR. Desde 2016 foi vigário paroquial da Paróquia São Josafat em Prudentópolis.

Além destas funções, desde abril de 2005, Pe. Teodoro foi Defensor do Vínculo no Tribunal Eclesiástico da Arquidiocese de Curitiba e entre 2014 e 2019 foi Vigário Geral e Vigário Canônico da Eparquia Imaculada Conceição de Prudentópolis. Permanecendo Vigário Canônico de 2019 até a sua morte.

Nesses anos todos, Pe. Teodoro dedicou em torno de 40 anos para trabalhos com estudantes e serviços ou funções internas da Ordem Basiliiana. Nos demais períodos, Pe. Teodoro trabalhou esporadicamente no atendimento ao Povo de Deus.

Além dos longos anos de trabalhos no campo da formação e administração, destacou-se também no campo canônico. Pe. Teodoro foi muito ativo, exigente e perfeccionista nas funções que lhe confiavam e convém reconhecer e agradecer a Deus pela sua vida, vocação e missão.

Em seus últimos anos de vida enfrentou vários problemas de saúde, que lhe complicaram com o passar dos anos, e nos últimos dias estava com infecção generalizada, o que o levou ao óbito.

Faleceu no dia 14 de julho de 2023, no Hospital Bom Jesus em Ponta Grossa. A celebração das exéquias ocorreu a partir das 10 horas da manhã do dia 15 de julho de 2023, tendo a presença do Bispo Eparca D. Meron Mazur, OSBM, com a concelebração de mais de 20 sacerdotes basilianos e representando o clero diocesano se fez presente o Pároco da Catedral Imaculada Conceição, Pe. Claudio Melnicki.

Que descanse na paz do Senhor Deus! Вічна йому пам'ять!

Rostyslav Tronenko

Coluna do Embaixador Tronenko

Caros leitores,

Na véspera do 32º aniversário da renovação da Independência da Ucrânia continuamos a indagar a sim mesmos quanto mais essa guerra de agressão russa vai durar, porque eclodiu e o que poderia prevenir a ela.

Durante a Cimeira da Organização do Tratado do Atlântico do Norte (OTAN) de Bucareste, em 2008, o Presidente americano Bush propunha abertamente a adesão da Geórgia e da Ucrânia à OTAN e os aliados europeus, Alemanha da Chanceler Merkel e a França do Presidente Sarkozy, opunham-se, frontalmente. Não houve consenso e todos sabemos o que aconteceu depois: as invasões russas contra dois estados independentes com ocupação ilegal de mais de 20% dos seus territórios.

Quatorze anos depois, vivemos dezesseis meses da mais sangrenta e brutal guerra na Europa desde a II Guerra Mundial, que impacta negativamente o mundo inteiro.

88% da população da Ucrânia está a favor da adesão à OTAN, vendo nela a única garantia de sua sobrevivência e segurança contra o agressivo e criminoso imperialismo russo com armas nucleares e poder de veto no Conselho de Segurança da ONU.

E mesmo depois de todo sacrifício do povo ucraniano na luta contra o genocídio russo, continuamos presos na sala de espera da OTAN depois da sua Cimeira em Vilnius, Lituânia.

O Presidente da Ucrânia Volodymyr Zelenskiy tentou de amenizar: “É muito importante: pela primeira vez desde a independência, formamos uma base de segurança para a Ucrânia a caminho da OTAN. São garantias de segurança concretas que são confirmadas pelas 7 maiores democracias do mundo. Nunca antes tivemos uma base tão segura, e esse é o nível do G7. Sobre esta base, construiremos uma nova arquitetura juridicamente vinculativa de tratados bilaterais de segurança com os países mais poderosos.

Muito importante, durante estes dois dias da Cimeira, pusemos termo a quaisquer dúvidas e ambiguidades sobre se a Ucrânia fará parte da OTAN. Ela vai! Pela primeira vez, não só todos os Aliados concordam com isso, mas uma maioria significativa na Aliança está pressionando vigorosamente por isso. Nunca antes as palavras “você são igual entre iguais” para a Ucrânia de outros membros da OTAN soaram verdadeiramente significativas. Agora todos entendem que isso é um fato. Igual entre iguais. E definitivamente reafirmaremos esse fato com nossa vitória. E com a nossa adesão à OTAN”.

Assim seja!

Enquanto esperamos que isso acontece durante a Cimeira em Washington no próximo ano que marca 75º aniversário da OTAN, proponho a opinião de um dos amigos do nosso país.

Boa leitura! - Rostyslav Tronenko - Embaixador da Ucrânia

A UCRÂNIA ESTÁ FAZENDO O TRABALHO DA OTAN

A Ucrânia está fazendo o trabalho da Otan por isso Kyiv permanecendo preso na sala de espera é uma luz verde para Putin atacar novamente

KURT VOLKER

O autor é ex-enviado especial dos EUA na Ucrânia e ex-embaixador dos EUA na OTAN

Às vezes é difícil avaliar o significado de grandes mudanças globais enquanto elas estão acontecendo. Nossas análises, instintos e ações estão enraizados no que já sabemos, não apreciando plenamente o novo ambiente em que nos encontramos. Focamos no passado quando o que realmente deveríamos fazer é focar urgentemente no futuro.

Esta é talvez a melhor explicação para o que aconteceu na Cimeira da OTAN em Vilnius, na Lituânia. A aliança se saiu muito bem no que já sabe fazer. Reiterou o seu compromisso “inflexível” de defender cada centímetro do seu território, reafirmou a estratégia nuclear da OTAN, adotou planos de defesa para todas as regiões da aliança, comprometeu-se mais uma vez a que cada Estado-membro gastaria pelo menos 2 por cento do PIB em defesa e abordou uma ampla gama de desafios de segurança.

A Finlândia foi recebida como novo membro; O processo de ratificação da entrada da Suécia deve ser concluído em breve. Os membros da OTAN também se comprometeram a fortalecer seu flanco oriental em resposta à agressão russa. Talvez o desenvolvimento mais positivo e subnotificado da semana passada seja o realinhamento da Turquia com o resto de seus aliados em algumas questões críticas. O presidente Recep Tayyip Erdoğan cedeu em suas objeções à ratificação da adesão sueca à OTAN, falou a favor da admissão da Ucrânia, aprovou mais remessas de drones Bayraktar para a Ucrânia e elaborou um acordo com os EUA sobre a aquisição de F-16 para a Turquia.

Todos esses desenvolvimentos mostram uma OTAN mais unida e capaz de defender seus estados membros do que há anos. Esses são os resultados positivos. Mas, por mais que os membros tenham criticado a invasão da Ucrânia pela Rússia e continuem a fornecer armas a Kyiv para se defender, eles não parecem ter entendido o que a invasão de Moscou significa para a segurança europeia. Na verdade, mudou tudo.

Até agora, a OTAN podia se dar ao luxo de manter os aspirantes a membros em um padrão de espera por anos seguidos, insistindo em reformas e avaliando as ramificações geopolíticas de cada decisão de ampliação. Com relativa paz na Europa, era seguro presumir que a mesma estratégia de segurança usada no passado funcionaria no futuro.

Mas sob Vladimir Putin, o Kremlin adotou explicitamente uma política de expansão territorial destinada a reconstituir um império russo. Ele lançou uma grande guerra na Europa que afetou todos os países do continente - e muitos além dele. A guerra já forçou milhões de refugiados ucranianos a países europeus vizinhos, causou inflação maciça (em parte devido a interrupções de energia), interrompeu o abastecimento global de alimentos e o transporte marítimo no Mar Negro, causou mais deslocamentos econômicos devido às políticas de sanções e à necessidade de apoiar o orçamento do estado da Ucrânia e esticou os recursos de defesa europeus.

Se Putin não for derrotado na Ucrânia, vai piorar. Em sua busca para reconstruir o Império, ele voltaria seu olhar para a Estônia, Letônia, Lituânia e até a Finlândia - todos os estados membros da UE e da OTAN que anteriormente faziam parte do império russo e que a aliança é obrigada a proteger. Se a guerra parar na Ucrânia, a Rússia simplesmente se reagrupará e se preparará para atacar novamente. Com uma Rússia autoritária e imperialista à sua porta, ninguém na Europa está seguro. Afinal, foi isso que convenceu a Finlândia e a Suécia a buscar a adesão à OTAN no ano passado.

No entanto, na cúpula, a OTAN não ofereceu garantias além do que disse em 2008, quando afirmou que a Ucrânia se tornaria membro um dia. Não existe um processo real para atingir esse objetivo. De fato, a linguagem de Vilnius pode ser vista como mais fraca, enfatizando que um convite será oferecido apenas quando “todos os aliados concordarem” (o que significa que atualmente não concordam) e quando “as condições forem atendidas” (o que significa que ainda há condições a serem cumpridas). A natureza exata dessas condições permanece vaga.

Esta não é apenas uma oportunidade perdida. Reflete a incapacidade de compreender que a natureza da segurança europeia mudou. A Ucrânia está atualmente fazendo o trabalho da Otan por ela - lutando para defender a fronteira de uma Europa livre. É mais capaz militarmente do que a maioria dos aliados e defende os valores nos quais a OTAN se baseia. A Rússia está atacando a Ucrânia porque busca derrotar esses valores: Kyiv permanecendo presa na sala de espera da OTAN é uma luz verde para Putin atacar de novo.

Da parte da Ucrânia, é claro que deve primeiro vencer a guerra, o que está fazendo gradualmente. Deve também continuar a defender a adesão à OTAN e acelerar a adoção do acervo de leis da União Europeia necessário para a adesão. Não há futuro para a Ucrânia fora desses blocos.

Existe agora uma contradição fundamental entre o compromisso da OTAN com a segurança da aliança e sua recusa em dar à Ucrânia um caminho claro para a adesão. Com uma Rússia imperialista com armas nucleares reivindicando faixas de território que pertencem a outros países - e impingindo uma guerra por procuração em todo o continente - é difícil ver como a OTAN pode cumprir sua missão de defender a Europa sem aceitar a Ucrânia como membro. Essa é a contradição que precisa ser enfrentada com urgência, para que um convite firme possa ser feito quando os aliados se reencontrarem no ano que vem.

Fonte: ft.com

Для бабусі, мамі і дівчини

Por Julia Regina Bordun Bertoldi e Eugênia Osatchuk

Nessa edição falaremos de limpeza. Quantas vezes levamos aquele susto, ao fazer as nossas compras, com os valores que os produtos de limpeza acrescentam ao nosso carrinho. Mas, são necessários para termos nossa casa, nossas roupas e todos os objetos que fazem parte do nosso lar, limpinhos e cheirosinhos. A base de toda limpeza é o sabão, nas suas diferentes apresentações: barra, pasta ou líquido, e, observamos seu valor elevado quando nos dirigimos ao comércio para adquiri-lo. Há 5 anos, eu não compro sabão em supermercado. Por essa razão faço uma economia gigante, algo em torno de 95%, comparado ao valor do produto industrializado. Resolvi compartilhar, na nossa coluna feminina, a minha receita de sabão líquido.

SABÃO LÍQUIDO DA EUGÊNIA

- 1 Kg de soda em escamas (a que eu uso é SodaBel, nunca errei)
- A mesma medida de água fria para dissolver a soda
- 2 litros de óleo novo
- 2 litros de álcool combustível
- 3 detergentes de coco
- 5 litros de água fervente
- 2 litros de sabão líquido de mercado (eu não compro porque sempre tenho o sabão que fiz na vez anterior, deixo pra semente, inclusive coloco 5 litros)
- 2 frascos de qualquer limpador de piso (existem várias fragrâncias, eu uso o azul porque coloco corante azul no sabão)
- 100 gramas de bicarbonato
- 2 colheres de sal
- 2 colheres de açúcar

Modo de fazer: Dissolva muito bem a soda em um recipiente grande, de plástico, (eu uso de 90 litros para poder misturar melhor). Sempre use uma pá de madeira limpa. Também não esqueça de se proteger com uma máscara quando estiver dissolvendo a soda. Junte à soda 2 litros de óleo de soja (são 2 litros e não 2 frascos de 900 ml). Misture bem. Junte o álcool sem parar de mexer. Não se assuste, vai pensar que errou. Tudo vai virar uma pasta consistente que, se dividirá em grandes bolotas. Bata mais uns 5 minutos. A seguir, e aos poucos, sem parar de mexer, coloque a água fervente para virar sabão. Misture mais um tempo e não se preocupe se alguns grumos não desmancharem. Nesse momento, você já verá muita espuma. Junte o detergente, o sabão líquido e o limpador, sem parar de mexer. Com a ajuda de outra pessoa, coloque aos poucos, em torno de 65 a 70 litros de água, dependendo da consistência, não pode ficar muito cremoso (hoje, eu não meço mais a água, observo a consistência). Dissolva o bicarbonato e junte ao sabão. Em seguida dissolva o sal e açúcar e também junte ao sabão. Essa é a receita básica, mas, eu a melhorei no decorrer do tempo. Existem lojas com produtos para fazer sabão onde você poderá adquirir essências, corantes e lauril (produto que produz mais espuma, usar no máximo 100 ml de lauril ou essência). Para dar um tom azul suave uso algumas gotas de corante comum. As essências que utilizo são as disponíveis nas lojas especializadas. É opcional o uso da essência, o sabão fica ótimo sem ela e sem o corante). Deixe repousar por 24h. Se observar que há alguns grumos passe numa peneira fina e embale em frascos de plástico resistente como de amaciante, sabão líquido, detergente). Jamais embale em embalagem pet. Deixe descansar por 8 dias e pode usar. É necessário agitar bem o frasco antes de usar. Você jamais deixará de fazer este sabão. Espero que gostem da receita. Em caso de dúvidas entre em contato comigo pelas redes sociais que ajudarei com todo prazer.

Grande abraço

Слава Ісусу Христу.

Eugênia Osatchuk

IRMÃ ANATÓLIA, UM ANJO DE MISERICÓRDIA

HOSPITAL SAGRADO CORAÇÃO DE JESUS - PRUDENTÓPOLIS

Hospital de alvenaria

“Em 29 de janeiro de 1956 foi realizada a bênção da pedra fundamental do Hospital de alvenaria. Nesta data fizeram uma festa para angariar fundos para a construção do Hospital”.¹⁴

Observando as datas, logo se pode identificar que coincidem com a morte da Ir. Anatólia. A primeira data, dezoito dias antes da sua morte com a bênção da pedra fundamental do Hospital de alvenaria. A segunda publicação no Jornal, falando da construção do Hospital, saiu exatamente no dia em que ela faleceu 16 de fevereiro de 1956. Fatos também falam. O que significa isto? Acreditamos que ela quis dizer: Eu vou, mas a missão na área da saúde e o cuidados aos doentes deve continuar com o mesmo amor e zelo.

A construção do Hospital Sagrado Coração de Jesus foi feita pelo senhor Estanislau Bronislawski, e seu filho Nelson. Segundo Nelson, residente em Irati, PR, a parte de alvenaria do Hospital ficou pronta em 1957, faltando a pintura e alguns outros detalhes para ser concluído. Destacamos aqui o profissionalismo do senhor Estanislau: Antes de iniciar a construção do Hospital ele construiu e a Igreja São Miguel de Irati, o Santuário Nossa Senhora das Graças de Prudentópolis, e várias outras construções importantes em Prudentópolis. Excelente Profissional! *Informações recebidas de Julio Marcos Bronislavski, filho do senhor Estanislau Bronislawski, e autor do Livro ESTANISLAU.*

Em abril de 1961, aconteceu a inauguração e Bênção do novo Hospital recebendo o mesmo nome: *HOSPITAL SAGRADO CORAÇÃO DE JESUS*. Sendo a primeira superiora deste Hospital Irmã Sótera Seredniski, SMI. Aqui as Irmãs formavam uma nova comunidade dando seus ajustes para a missão confiada por Jesus e desejada pela Irmã Anatólia.

Na Crônica do Hospital, sobre a sua inauguração diz o seguinte: “Abril de 1961, em um domingo de sol.”, encontra-se ainda a seguinte redação: “Já há algumas semanas antes disso, as Irmãs mudaram todos os pertences do Hospital antigo para o Hospital novo. Sendo transferidas também as Irmãs para este Hospital: Irmã Nádia Boguch, SMI, Irmã Calista Sedorak, Irmã Nazária Klhustka, SMI, Irmã Teodora Stachiw, SMI e Irmã Bradislava Pachko, SMI.”

Com o passar dos anos a população de Prudentópolis aumentou progressivamente, fez-se necessário ampliar a área física do Hospital, a fim de corresponder com as exigências da época. A adequação do Hospital teve como objetivo atender os doentes com padrão de qualidade, respeitando para tanto, todos os aspectos legais e éticos que envolvem o atendimento Médico-Hospitalar. Sua ampliação aconteceu no final dos anos 1970 a 1980.

Que a Estrela da Saúde, do Emblema da Congregação continue brilhando!

Irmã Nádia Bogush, SMI foi noviça da Serva de Deus Irmã Anatólia Tecla Bodnar e trabalhou no quinto Hospital de madeira, e no Hospital de alvenaria, assim diz:

“Ir. Anatólia, muitas vezes trabalhava dia e noite cuidando dos doentes, com auxílio das noviças. Todos a chamavam de Irmã Médica. Acolhia todos sem distinção. Olhar meigo e amigo. Tranqüilidade e calma. Gênio amável, simplicidade, piedade, amor no serviço do Bem Amado. Seguidamente era vista em oração. Apesar de estar tão sobrecarregada de trabalhos no Hospital, nunca deixava as orações em comum. Quando passava a noite em claro ao pé de um doente, ela não deixava e estar presente e participava da meditação e da Celebração da Divina Eucaristia”.

Irmã Anatólia, interceda por nós!

HOSPITAL SAGRADO CORAÇÃO DE JESUS, DIAS ATUAIS

Irmã Maurícia Gaiovis, SMI

14 - Jornal PRACIA, ANO 4, de 16-02-1956;

15 Crônica do Hospital Sagrado Coração de Jesus, de abril de 1961

Apollon Mokritsky

Apollon Nikolayevich Mokritsky foi um pintor ucraniano que nasceu em agosto de 1810, em Pyriatyn, na Poltava. Como sua família era modesta, viveu no Lar Poltava para os Filhos de Nobres Pobres entre 1818 e 1824, onde recebeu educação primária.

Entre 1824 e 1830, estudou numa das instituições de ensino superior mais antigas da Ucrânia, a Universidade Estadual Nizhyn Gogol, localizada no Oblast de Chernihiv, onde conheceu Nicolai Gogol. Depois, em busca de seu sonho de cursar medicina, entre 1830 e 1839, aprimorou-se na Academia de Arte de São Petersburgo, na condição de aluno livre. Em 1833 teve que regressar à sua terra natal por causa da falta de recursos para se manter no estrangeiro. Aproveitou esse momento e pintou diversos retratos da elite rural ucraniana.

Retornou a São Petersburgo em 1834 e apesar da carreira médica ter sido deixada de lado devido à falta de dinheiro, Apollon trabalhou até o fim da década como empregado público nos cargos de escriturário e tradutor, tendo tempo livre para se dedicar à pintura. Foi um dos responsáveis por ajudar seu amigo Taras Shevchenko a se libertar da servidão, pois os servos não tinham direito de se matricular no ensino superior. Em São Petersburgo, apresentou o grande poeta ucraniano para membros da elite artística russa, ajudando a divulgar as obras dele.

Nesse período foi reconhecido como artista singular, recebendo vários prêmios e medalhas por causa de seus quadros. Apesar de receber ajuda financeira da Academia, sempre precisou dar aulas particulares e pintar quadros encomendados por terceiros.

Voltou para a Ucrânia no final de 1839 e por lá viveu até 1841, quando venceu um concurso de retratos que lhe pagou uma quantia significativa. Partiu então para a Itália, onde ficou até 1849. Durante dois anos conseguiu receber ajuda financeira da Academia de Arte de São Petersburgo mesmo estando no estrangeiro. Visitou lugares, como monumentos históricos e museus; pintou paisagens, estudou bastante e trabalhou como retratista.

De 1851 a 1861 foi professor na Escola de Pintura, Escultura e Arquitetura de Moscou. Nesse interim também trabalhou no Instituto Konstantinov, no 2º Ginásio de Moscou e na Escola Stroganiv; sempre atuando na área da Arte. Além de lecionar para adolescentes, também ensinou jovens que depois se tornaram exímios artistas.

Faleceu em março de 1870 em Moscou. Deixou um diário valioso que contém inúmeras informações sobre Tarás Shevchenko e que só foi publicado em 1975, mais de cem anos depois de sua morte.

É conhecido como um dos melhores retratistas que já existiu, além de pintar com maestria paisagens. Suas obras vão desde o Academismo (movimento artístico baseado na estética grega antiga e na imitação das artes clássicas), o Romantismo, até o estilo mais lícido e realista que adotou no final de sua vida.

Infelizmente, nem todos os seus trabalhos foram preservados. Na contemporaneidade existem obras dele em museus ucranianos em Dnipro, em Zhytomyr, em Kyiv, em Nizhyn, em Chernihiv; além de algumas no estrangeiro como Kaluka, Moscou, Kursk, São Petersburgo, Taganrog e Yaroslavl.

Entre suas obras principais temos os retratos de Puzino e sua esposa (1835), Retrato da própria esposa (1835), Retrato de família (1837), Retrato do acadêmico Eppinger (1838), Kukolnik (sem data), Hrebinka e Gogol (ambos de 1840), um autorretrato (1840); e São Sebastião (1836). Entre as pinturas de paisagens imperam Garota no carnaval (1845) e Mulheres italianas no terraço (1846).

A UCRÂNIA E A OTAN

A Ucrânia até o ano de 1991 formava parte da extinta União das Repúblicas Socialistas Soviéticas. Com a independência ficou sem participar de nenhum bloco militar. Em 5.12.1994 a Ucrânia assina o Memorando de Budapeste e desfaz-se de seu arsenal nuclear que era o terceiro do planeta no momento. O Memorando de Budapeste dizia: *Federação Russa, Reino Unido da Grã-Bretanha e Irlanda do Norte e os Estados Unidos confirmam a Ucrânia as suas obrigações em conformidade com os princípios da Acta Final da OSCE de respeitar a independência e soberania e as fronteiras existentes da Ucrânia.*

A partir dessa época a Ucrânia buscou situar-se no mundo democrático e aderir à União Europeia enquanto a Rússia recolheu-se e passou a formular um pensamento e estratégia de reconstruir o império como o czarista, baseado no chauvinismo russo, democracia limitada com um regime autocrático. A necessidade de se inserir em uma aliança militar se tornou evidente e necessária para a Ucrânia a partir de 2008, E essa Aliança Militar só poderia ser a OTAN.

A Organização do Tratado do Atlântico Norte (Otan) é um organismo internacional fundado no ano de 1949 no contexto do confronto do ocidente com a União Soviética e tem objetivo garantir a segurança dos seus países-membros por meio de ações específicas. Atualmente, a Otan conta com 30 países, sendo a maior organização político-militar do mundo. A Rússia acusa o ocidente de expandi-la até suas fronteiras, mas ninguém buscou a OTAN para agredir a Rússia, mas para proteger dela. Basta ver as duas últimas adesões Suécia em curso e Finlândia já efetivada.

Eugene Czolij, ex-presidente do Congresso Mundial dos Ucrânicos assim descreve esse processo, após dizer do erro da OTAN cometido quinze anos atrás na Cúpula da OTAN de 2008 em Bucareste, Romênia quando não aceitou de imediato o ingresso da Geórgia e da Ucrânia na Aliança.

“Durante a Cúpula da OTAN em Bucareste, a Ucrânia e a Geórgia solicitaram um Plano de Ação para Adesão à OTAN, mas receberam uma declaração não vinculativa de que poderiam se tornar membros em algum momento futuro não especificado, sem nenhuma informação concreta sobre como alcançá-lo. Isso inspirou a Rússia a invadir a Geórgia quatro meses depois e estabelecer bases militares russas em duas regiões da Geórgia, Abkhazia e Ossétia do Sul. A resposta branda da OTAN a este ataque militar alimentou o apetite imperialista insaciável do Kremlin por mais expansão pela força. Assim, em 2014, a Rússia atacou a Ucrânia, começando pela Crimeia e depois pelo Donbass. Os países membros da OTAN impuseram sanções à Rússia por essas violações flagrantes da integridade territorial da Ucrânia, mas não puderam deixar de fazer negócios com a Rússia, incluindo a compra de gás russo. Tal ambivalência indicou ao Kremlin que poderia ser ainda mais descarado em suas violações do direito internacional, e foi exatamente isso que ele fez. Em dezembro de 2021, a Rússia provocou os EUA e a OTAN com os chamados projetos de garantia de segurança, que tinham claramente a intenção de enfraquecer os EUA e desmantelar a OTAN. Pouco depois que os EUA e a OTAN abandonaram esse abraço de urso russo, em 22 de fevereiro de 2022, o presidente russo Vladimir Putin declarou publicamente que os EUA e a OTAN poderiam lançar um ataque preventivo contra os sistemas de mísseis russos da Ucrânia como um trampolim. Dois dias depois, a Rússia lançou uma guerra brutal em grande escala contra a Ucrânia. A OTAN e seus países membros ajudaram a Ucrânia a se defender, afirmando que não estavam envolvidos nesta guerra, que já teve um enorme impacto negativo em todo o mundo, incluindo o risco contínuo de potencial exposição à radiação nuclear devido a perigosas manobras militares dos russos militares na maior usina nuclear da Europa em Zaporizhzhia. Como alguns especialistas astutamente apontam, a OTAN e seus estados membros até agora forneceram ajuda suficiente à Ucrânia para evitar perder esta guerra, mas não o suficiente para vencê-la. Apesar disso, a Ucrânia surpreendeu os especialistas militares ocidentais ao defender heroicamente a si mesma e aos nossos valores ocidentais por mais de 16 meses e até conseguiu libertar mais de 40% dos territórios invadidos pelo exército russo desde o início da guerra genocida da Rússia contra a Ucrânia. Com isso, a Ucrânia dissipou a persistente ilusão da invencibilidade da Rússia. O recente motim do grupo Wagner demonstrou ainda mais a vulnerabilidade da Rússia para quem ainda tinha dúvidas. Essas circunstâncias dão aos Estados membros da OTAN uma oportunidade única de ajudar a Ucrânia a vencer uma guerra em grande escala com a Rússia.”

A Cúpula da OTAN realizada entre 11 e 12 de julho de 2023 em Vilnius, Lituânia, transformou-se em centro de decisão do domínio da segurança euro-atlântica onde a questão da agressão militar da Rússia à Ucrânia teve o destaque principal. A Ucrânia naturalmente esperava recebe um convite direto para ingressar na Aliança. Porém, existe uma situação de fato que é a existência de ocupação militar russa no território da Ucrânia. A decisão, portanto, foi convidar "quando os aliados concordarem e quando as condições forem criadas".

Mas foram aprovadas medidas de apoio à Ucrânia: um pacote de apoio plurianual concebido para aproximar a Ucrânia dos padrões da OTAN; a criação do Conselho Ucrânia-OTAN, onde as partes se sentarão juntas como iguais pela primeira vez e o primeiro acordo sobre "garantias de segurança", que, no entanto, ainda não foi implementado.

Como afirmou o Ministro de Relações Exteriores da Ucrânia Dmytro Kuleba “a adesão do país à OTAN é inevitável, mais cedo ou mais tarde”. E a OTAN atualmente é o principal suporte em armas para a Ucrânia poder se defender da agressão russa e tentar retomar o território ocupado, para o exercício da soberania plena.

Os países e a vozes que que são contrárias ao ingresso da Ucrânia a OTAN que digam se o organismo internacional apropriado, as Nações Unidas, conseguiu algo e possui algum mecanismo eficaz para parar o carro da agressão militar russa à Ucrânia.

Vitório Sorotiuk

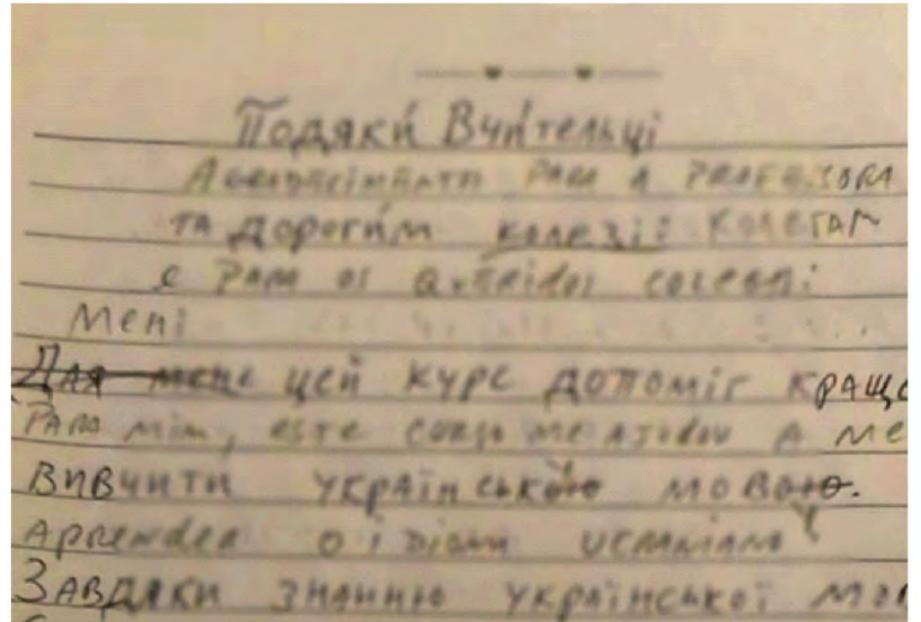
Presidente da Representação Central Ucrâniano Brasileira

rcubras@gmail.com

Coluna dos alunos do curso de Língua Ucrâniana da UNICENTRO

Estamos finalizando mais um semestre no Curso de Língua Ucrâniana, desenvolvido em parceria entre o Núcleo de Estudos Eslovos da UNICENTRO - NEES e a Representação Central Ucrâniano Brasileira - RCUB. Na última aula, nosso aluno José Alexandre Zawadzki emocionou a todos com a leitura de uma carta de agradecimento que ele dedicou-se a escrever para a turma, à mão, em ucraniano.

Подяка викладачу та дорогим колегам

В останні десятиліття ми стали свідками народження інтернету, електронної пошти, веб-сайтів, блогів, соціальних мереж, чатів таких як *WhatsApp*, та багатьох інших платформ. У цьому контексті постає й дистанційна освіта – реальність майбутнього, яку ми це практикуємо вже сьогодні.

Всі ці сучасні засоби комунікації зближують нас, полегшують наш контакт з українською мовою і покращують навчання. Наприклад: наша викладачка навчає нас із США і кожен з нас вчиться вдома, з різних міст Бразилії. Це дуже цікаво, фантастично! Нам не потрібно виходити з дому щоб відвідувати заняття. Крім того, ми можемо спілкуватися з україномовними з інших країн, як в Діаспорі, так і в Україні.

Завдяки знанню української мови, викладачка поділилася та навчила нас нових слів про українську історію, культуру, літературу, географію, систему освіти, музику, і.т.д., в комфорті нашого дому, за допомогою платформ таких як *Moodle* та *Zoom*.

Наші колеги теж особливі люди: студенти, викладачі, громадські діячі, кожен допомагає своїм знанням.

З цим, хочу сказати що, мені цей курс допоміг краще вивчити українську мову.

— **Шановна Едіно**, Ви чудова викладачка і відзначила нас позитивно! Щиро дякую вам за те, що ви присвятили нам свій час і розділили з нами свої знання.

— **Дорогі колеги**, Ви надзвичайні люди! Кожен зі своїм досвідом і любов'ю до української мови та культури зробили великий внесок у мій особистий розвиток.

Бажаю вам: любові, здоров'я, щастя, успіхів у навчанні та гарного життя зі вашою родиною та колегами. Всього вам найкращого! Я ніколи не забуду вас! Дякую вам серцем і душею!

**З повагою,
Жозе Алешандре Завадский**

Дорогий Жозе, ми пишаємося твоєю відданістю та прогресом. Дякуємо за те що ти з нами!

Розмовний Курс -2023

Молодим Читачам

Неопалима купина (Легенда)

Було це дуже давно. Два королі — польський та угорський — об'єднали свої війська і підступили до стін славного міста Дорогобужа (зараз це село Рівненської області). Захисникам міста знайди передали листа.

Пропонували без битви відчинити міські брами, вийти в поле без зброї і здатися в полон. За це королі обіцяли усім зберегти життя. В іншому випадку, погрожували, що місто буде спалене і на ласку переможців сподіватися нічого.

Коли минув відведений на роздуми час, із Дорогобужа вийшов посланець. Знайди-воїни зустріли його і провели на узвишшя, де на золочених стільчиках возсідали королі.

— Я приніс відповідь на ваш лист, — сказав посланець і передав угорському та польському владарям бадилину із схожим на ясеневе листям та з блідо-рожевим суцвіттям на верхівці.

— Як?! — здивувалися владарі. — Оце й усе?

Посланець вклонився:

— Мені старійшини доручили передати тільки це. А ще веліли сказати: якщо вам цього зілля замало, то ось довкола вас на пагорбі його цвіте скільки завгодно.

Зібрали королі своїх радників та наймудріших мужів. Думали, думали — ніяк не зрозуміють, що саме захисники міста сказали їм цим зелом. Коли знайшовся один:

— Я знаю це зілля. Воно горить і не згоряє. Він узяв із багаття палаючу гілку і підніс її до квітучого куща. В ту ж мить увесь кущ спалахнув голубувато-зеленкуватим полум'ям. Та ще через мить полум'я згасло. І всі побачили, що кущ стоїть неушкоджений — такий же рожевоквітний, свіжий, усміхнений.

І всі зрозуміли, що саме відповіли захисники Дорогобужа на ультиматум. І мовив угорський король польському:

— Ми ніколи не завоюємо цієї країни. Тому я повертаю своїх воїнів додому. І тобі раджу зробити те ж саме.

... Давно це було.

Відтоді сотні разів вороги воювали наш край. Але кожного разу залишалися з облизнем. А край зеленіє під синім небом та ясным сонцем. І шолита тут рожево квітують кущі неопалимого зела, стверджуючи незнищенність української землі і її народу.

Неопалима купина. Так називається це зело. Здавна так називається. Сам образ неопалимої купини використовується в Україні досить часто, зокрема, значного поширення набула ікона, яка так і називається: «Неопалима купина». На ній зображення Богородиці з сином на руках вписується у восьмикутну зірку, яка складається з двох — червоного і зеленого чотирикутників з гострими і увігнутими всередину сторонами, зелений колір означає кущ купини, червоний — полум'я, яке охопило рослину. Ця ікона, виставлена у храмі чи в хаті, нібито зберігає приміщення від пожежі та блискавки.

Неопалима купина — поетичне відображення долі України та українського народу. Яких тільки бід не випадало на наш край! Його палили, грабували, нищили століттями різні заброди висмоктували животворні сили, забороняли українську мову й культуру, викорчувували саму назву «Україна».

Але, як писав наш Великий Кобзар:

“Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля України!”

Незнищенність твоєї Вітчизни,
незнищенність твого народу — ось що
символізує рожевоквітна неопалима
купина. Знайте це.

Засмійся

Петрик

— Мамо, чи оцей шматок торта не завеликий для тата? — запитав

Петрик.

— Ні, це не для тата, це для тебе,- відказала мама.

— Як! Чи то не замалий для мене? Дайте мені більшого. - здивувався

Петрик.

Усе я та я

— Уставай, Петрику, — будить мати першокласника, — пора до школи збиратися.

— Не хочу, — пхикає Петрусь, — усе я та я, хай сьогодні Оленка піде. — і показав на

маленьку сестричку, яка щойно вміла повзатися по підлозі.

Нічого не навчили

Маленький хлопчик вперше пішов до школи.

- Ну, і чого ж тебе, синку, навчили?

- Нічого не навчили, — зітхнув першокласник.

— Казали завтра знову прийти.

Пише Юзьо Шило

Ой, друзі,

Розкажу вам один цікавий аконтесімінто, про який вале а пина щось сказати, подумати і з него сінавчити. Була феста десь там на режіом де Лігасон чи Гервал або десь там несас бандас. Ум групо хлопців сізібрали поїхати на фесту. Було їх кілька а моторіста сіназивав Денілсон, що походить дакелас режіаунс. На фашіні там за колонією Шпіранга каміньонета стала з боку дороги, бо хлопці потребували дезвазіяр ас бешігас. А на тій фашіні багато свиней кабрітос. Хлопці зробили своє і одному з них деу серто злапати цапка і він сіпохвалив хлопцям, що вони будут мати файну пренду на фесту. Взели того цапка на каміньонету і їдут веселі, бо будут мати що офересир пра лейлом. А той моторіста це добрий і вихований нума боа фамілія сказав своїм компанерам, що той цапок не є їх і ном конвинь брати чуже створіння і давати на лейлон. Вкраденого навіть на церкву не можна давати. Хлопці комесарам а пенсар що робити. Пустити створіння на фашіну - шкода а завезти на фесту вкрадене це гріх. І прийшла їм думка, що красти не можна, бо то чуже і вай сир пекадо. Аж прийшло їм на думку, жи позичити то не буде гріх і позичити можна. І десідірам позичити того цапка і офересувати на лейлон. І так зробили. Комісон да феста сівтішили, жи буде файна пренда на лейлом. Ну, погобідали, сіповеселили і почали комбінувати щоб зарематувати то козеня. І так зробили. Лейлон був анімадо і муйтос хтіли арематувати то козеня, але хлопці сівперли й офересували все білше як енші за ту принду. А хлопці скомбінували арематувати козеня кусти о ки куста. І зарематували. Зробили вакіню між собою і взели цапка на свою каміньонету. Де волта, вже було де тардезія, каміньонета пароу но мизмо лугар що де їда, пра дезвазіяр а бешіга. І там взели цапка і пустили його на тому самому місці де зловили і він весело замакеав і сідолучив до своїх компанейрів, кабрітас і кабрітос. Пина жи не вмів вогорити, бо синь дувіда би розповів свою цікаву історію прос амігос кабрітос. Був емпрестадо пилос жовинс, його дали на пренду, на фесті на лейлоні вийшов дорого, а самі хлопці, що його позичили і дали на лейлон, зарематували й де волта віддали на фашіну. І так сіповеселили, дали лукро пра феста бо зарематували то створіння і но фінь деволвирам пра фашіна, а доно того козеня навіть не знав, і дисерто не знає атé оже жи його кабрітіньо дав лукро на ті фесті де сам доно навіть і не був.

Це файний езімпло сіповеселити, ніби вкрасти, але не красти а позичити синь о доно сабир. Зарематувати ту пренду, дали лукро пра феста і віддали те ніби вкрадже і ніби позичене. Парабінс пра ессис жовенс ки сабіям дівертірси, ном прежудікар нікого, позичити, дати на лейлон, заплатити й віддати цапка про доно. А преціза сабир, жи коли моторіста їх перестеріг, що то козеня вкрадене і вони не мають дірийто його давати на лейлом і вони, комо бонс і онестос крістонс десідірам трокар о роубо пор емпрестімо, зарематувати хоч би скільки коштувало заплатити і диспойс ентрегар о бодіньо емпрестадо.

І ном дігам, що наші хлопці тільки сабінь фазир багунса руін. Вони сабінь фазир багунса боніта.

Ваш Юзьо Шило

Honestidade

Ісус сказав до Юдеїв, які увірували в Нього:

“Коли ви перебуватимете в моїм слові, ви дійсно будете учнями моїми і спізнаєте правду, і правда визволить вас» ...(Іван8,32)

Народна мудрість:

“Неправдою деколи й далеко зайдеш, та назад не вернешся.”